

číslo 2 2006

časopis pro svobodný život

Z ráje do ráje

»EVROPU OBCHÁZÍ STRAŠIDLO ZVANÉ...«

Hranice svobody
Zjevení Boží moci
Nová tolerance – její následky
Národ, který už neměl existovat
Astrologie – budoucnost z hvězd?
Magie v náboženském oděvu
Boj kultur

ISSN 1801-0059

Obnovení identity Izraele

LUKÁŠ ŘEZNÍČEK

Když uběhlo 430 let, které národ izraelský prožil v egyptském otroctví, vyšel věrný služebník Mojžíš a jeho národ z Egypta. (2M 15,13)

Lidu izraelskému byla po generace vnucována egyptská měřítko hodnot, se kterými Bůh nesouhlasil, a proto mu hned po odchodu z Egypta nabídnul novou identitu. (2M 19,6) Při přechodu Izraelitů Rudým mořem bylo pronásledující egyptské vojsko zcela zničeno. (2M 14) Bůh splnil svému lidu i přání, která často nebyla vhodná (2M 16) – např. nasycení křepelkami. Důvěru izraelského lidu posílilo vítězství nad Amalechidskými. (2M 17)

Izraelité se v egyptském otroctví Bohu odcizili a aby se mohli stát samostatným, na právním základu postaveným národem, obdržel Mojžíš na hoře Sinai deset Božích přikázání (2M 20), podle nichž se měli jako národ řídit v nejrůznějších oblastech života.

Principem těchto přikázání bylo vzájemné soužití izraelského národa podle Boží vůle a jeho vztahu k okolním národům. Boží lid měl přijmout Boha, naučit se Ho milovat, důvěřovat Mu a své zkušenosti s Bohem předávat dalším generacím. Izraelité se měli učit znát Jeho měřítko hodnot, a tím nejen získat ale i navždy zachovat identitu Božího vyvoleného národa (2M 24,12; 3M 26; 5M 30,6). Národ izraelský měl opustit zvyklosti a obyčeje, kterým se naučil v Egyptě (3M 18,3). Izrael měl být svým životním stylem a pravou bohoslužbou přitažlivým světlem okolním pohanským národům. Neměl převzít filozofii a myšlení prostředí, které se od Boha vzdálilo. (Iz 42,6; 3M 20,23)

Výrazem Božího vedení bylo důrazné varování před kouzelnictvím a modloslužbou. Bůh ukazuje, jak důležitá je poslušnost a plnění Jeho vůle, které od nich očekává. (3M 19,31; 3M 20,6; 5M 18,9-14) Bůh se představuje jako horlivý Bůh, který vedle sebe nestrpí žádné jiné bohy. (2M 20,3; 3M 19,4; 5M 28,14)

Na příkladu dějin Izraele poznáváme, že čím více se lidé vzdalovali od Boha, tím více se přikláněli k alternativním pohanským náboženským formám. Izraelité se neptali na Boží vůli, ale hledali pomoc u

lidí, kteří předpovídali budoucnost, u médií, u falešných kněží a v pohanských rituálech.

Takové chování vedlo vždy ke ztrátě Božího požehnání a k zániku společnosti.

Božím cílem však byla a je obnova člověka, který se po pádu do hříchu v ráji, stále více vzdaloval od svého Stvořitele. Jaká je naše identita?

Bůh byl, je a zůstane ve vztahu k nám stejný, ale i stejný v požadavcích vůči nám.

Lidé dnešní společnosti se zabývají více než kdy jindy různými formami okultismu a spiritismu, např. věštěním, jasnovidectvím, kouzelnictvím, ap. Za těmito praktikami nestojí Bůh, ale jeho protivník.

Věrný křesťan je také často vystavován těmto vlivům a setkává se s nimi v oblasti náboženské, ve zdravotnictví i v oblasti zábavy. Jde např. o autogenní trénink, který má vést k sebepoznání, používání kyvadla či proutků, doporučených sousedem pro potvrzení lékařské diagnózy, napínavý film Harry Potter, nebo jen zajímavé čtení horoskopu v novinách. Tyto metody se staly téměř samozřejmou součástí našeho všedního života.

Pro nás je stále těžší rozpoznat původ a následky těchto praktik, které jsou velmi mnohotvárné a často na první pohled nerozpoznatelné.

V životě stojíme před velkými ale i malými rozhodnutími. Na koho se obracíme, potřebujeme-li radu v praktickém životě?

Zkoumejme důsledně rady v Božím slově a ve spisech Ducha proročského. Stát se Božími následovníky znamená naučit se vždy rozpoznat a konat Jeho vůli a zcela mu důvěřovat. Bůh, nebeský Otec, nám slíbil, že nás povede v pravdě, že nebudeme zkoušeni více než bychom byli schopni v našem životě unést, že dostaneme potřebnou sílu, moudrost a prostředky, abychom obstáli.

Záleží na nás, pro koho se každý den rozhodneme. ■

Z ráje do ráje

Impressum

Nezávislý časopis „Z ráje do ráje“ sleduje čistě misijní účel. Vychází čtyřikrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Časopis je neziskový. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Jurica
Ivana Trunečková

Vydavatel:

video-musik.de
Layout: video-musik.de

Adresa redakce:

Jaroslav Jurica
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-94 122 91
Fax: 0049 8031-206 83 98

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdek Místek
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. symbol: 2006; Konst. symbol: 308
IBAN: CZ660100000865795310207
BIC: KOMBCZPP

obsah

2	Obnovení identity Izraele
Lukáš Řezníček	úvodník
4	»Evropu obchází
strašidlo zvané ...«
Ján Kovačík	téma
7	Hranice svobody
pravdivý příběh pro děti i dospělé	dětem
8	Zjevení Boží moci
Ellen G. White	Ježíš vítězí!
12	Exodus
Jaroslav Juřica	komentář
16	Perličky	
16	K zamyšlení	
14	Nová tolerance – její následky 3. díl
Jaroslav Juřica	série
17	Uááááá!
Tomáš Kábrt	páté přikázání
18	Národ, který už neměl existovat 1.část
J. Kováčik	dějiny
20	Astrologie –
budoucnost z hvězd?
Manfred Heide	kult
23	Magie v náboženském oděvu
Jaroslav Juřica	kult
24	Boj kultur
Jaroslav Juřica	našim čtenářům

»Když pak Mojžíš přišel a vyprávěl lidu všechna Hospodinova slova a všechny zákony, všechen lid odpověděl jedním hlasem: „Budeme dělat vše, co Hospodin řekl!“«

Exodus 24,3

téma

»EVROPU OBCHÁZÍ STRAŠIDLO ZVANÉ...«

JÁN KOVÁČIK

Někteří čtenáři tento nadpis jistě mají ještě ve své paměti. Vypůjčil jsem si ho z Manifestu K. Marxe proto, neboť je po určité stránce aktuální právě i v současnosti, i když z jiného pohledu.

Kolik různých „strašidel“ (neskutečných tvorů) Evropu už v minulosti obcházelo, ale i procházelo a nahánělo strach! Jistě by jich bylo hodně, uvedu však jen některé: Pobělohorská násilná rekatolizace („rekvalifikace“) protestantů na katolickou víru... Bartolomějská noc 24. srpna 1572 – vraždění hugenotů ve Francii... Španělská chřipková epidemie 1918-19... Asijská chřipka... Nacistické koncentráky... Sovětské gulagy... Dvě svět. války, ale i to, o kterém se zmiňoval Marx (komunismus).

Pokud „strašidlo“ jen obchází není to až tak hrozné. Hrozným se stává, když se tento přízrak stane skutečností, když pronikne dovnitř „za hranice“ a „uvnitř“ začne inkasovat hroznou daň – životy lidí i zvířat!

Poslední přízraky, které zachvátily svět a přehnaly se jako vichřice (ale ještě úplně neskončily) byla salmonela vajíček, mor prasat a nemoc šílených krav – BSE. Za „obět“ padly obrovská stáda skotů a vepřů! Vystrašení

lidé přestali toto maso konzumovat, zůstávalo ležet na pultech! A už zde máme další „strašidlo“, příšeru „ptačí chřipku“! Sdělovací prostředky již delší dobu podávají denně čerstvé informace z této „fronty“. Ptačí epidemie pronikla do Evropy na křídlech nemocné ptačí zvěře z Dálného východu.

Dne 6.3.06, když píši tyto řádky, ve vysílání ČR jsem slyšel několik znepokojujících zpráv. Jedna mluvila o tom, že Česko je již touto epidemií obklíčeno ze všech stran! (Pozn. redakce: 20.3. 06 byla oznámena zpráva o první oběti) To znamená, že je jen otázkou času, kdy pronikne na naše území. Totiž ptáky, přilétávající na naše území nemůže nikdo po zdravotní stránce kontrolovat.

Další zpráva říkala, že drůbeží maso se stává neprodejným, takže z toho důvodu, závody na jeho zpracování musí propouštět své zaměstnance. Totiž ani se nedivím lidem, kteří ze svého jídelníčku vyřadili drůbeží maso, neboť si dobře vzpomínám na „slepíčí mor“ ze svého dětství, asi před 70ti lety. Rodiče chovali slepice a když se stalo, že na vesnici se začaly projevat příznaky moru, maminka se snažila ty naše – ještě zdravé „zachránit“ nožem. Já jsem toto maso jedl s hroznou nechutí. Ovšem nyní je ve zprávách slyšet „potěšování“, že dobrým uvařením a propečením se virus chřipky zlikviduje. Kdybych maso jedl, tak se raději za pečené a smažené chřipkové viry poděkuji!

Z následující zprávy jsem se dověděl, že velkochovatelé drůbeže jsou rozhodnutí neobnovovat chov drůbeže, neboť to považují za riskantní podnik! A ještě jedna „perlička“ z ČR 6, z Nigérie. Tamější farmář přišel o tisíce slepic kvůli slepičí chřipce. Tato situace ho přivedla „na žebráckou hůl“, z které, jak bylo řečeno, se už nikdy nevzpamatuje. Jak hrozné je řádění strašidla ptačí chřipky, která nahání strach lidem na celém světě!

Bylo by vhodné zamyslet se nad tím, zda maso je vůbec vhodné jako potrava pro lidský organismus. Ale kde a jak to zjistíme? A já jsem si nyní vzpomněl na muže, který snil o objevení kdysi existující – ale pak ztracené a zapomenuté – Tróje. Věděl, že se o ní píše v Homérových básních Iliadě a Odyssei. Vzal je proto do rukou a podle uvedených informací začal kopat, takže sen se stal skutečností! Udělejme tedy něco podobného i my: Hledejme s Biblií v ruce a pátrejme v ní, jaká byla původní rajská strava

Původní rajská strava

Bůh, který člověka stvořil, dal mu podivuhodné tělo, pozůstávající z mnoha velice citlivých a jemných orgánů. Adam a Eva byly dokonalé, krásné a jedinečné bytosti. Jedna biblická zpráva tuto skutečnost vystihuje následovně: „*Tvé oči viděly i můj zárodek a ve tvé knize byly zapsány všechny jeho části.*“ (Ž 139,16)

A z toho důvodu, toto tak důmyslně a pozoruhodně stvořené tělo potřebovalo i nejkvalitnější stravu. Na počátku neurčil Bůh, aby lidé jedli maso, ale ani zvířata! Rajský jídelníček obsahoval ovoce, kterého tam bylo nepřeberné množství nejrůznějších druhů a kromě toho i rostliny.

„I řekl Bůh: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš.“ (1M 2,16) „Aj dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě...a všeliké stromové, na němž jest ovoce stromu, nesoucí símě, to vám bude za pokrm. A všechněm živočichům...dal jsem ku pokrmu všelikou bylinu zelenou...“ (1M 1,29.30)

Jak vidět, nebylo tam žádné maso! Pro ukájení svých chutí nemusel člověk mařit životy jiných tvorů – zvířat. Toto menu platilo i v době, kdy Adam s Evou museli opustit rajskou zahradu, tj. do potopy. Ale dřív než opustili ráj, dostali příkaz, aby pod kletbou hříchu obdělávali zemi a jedli „byliny plnné“. (1M 3,18).

Je ovšem zajímavé, že Božím přízrakem mít k jídlu pouze rostlinnou stravu respektovali před potopou jenom vyznavači pravého Boha – věřící lidé Setovci, kdežto Kainovci toto nařízení nerespektovali, začali utrácet životy zvířat, aby jejich masem naplnili své žaludky. „*Lidé se vyžívali ve svých násilnostech. Se zalíbením utráceli životy zvířat a používáním masa za potravu stávali se ještě krutějšími a krvežíznivějšími, až začali nazírat i na lidský život s udivující lhostejností.*“ (E.G.White, Patr. a pror. 58)

Jídelníček po potopě

Po potopě přidal Bůh k původní stravě – ovoci a zelenině – maso, ovšem ne jakékoliv, ale jen z těch zvířat, které On označil za „čisté“, tj. vhodné k jídlu. Noe tento rozdíl znal. Bůh ho o tom poučil dřív, než nastala potopa (1M 7,1-3). Přesný rozpis čistých a nečistých zvířat je uvedený v 3. Mojžíšově 11. Ovšem zvířecí krev nesměli konzumovat pod trestem (1 M 9,4-6).

Proč Bůh přidal k původní bezmasé stravě maso zvířat, ptáků a ryb? Aby tím ukrátil lidský život, který pod kletbou hříchu byl stále trpčejší! Už před potopou kvůli množícímu se hříchu a jeho agresivitě prohlásil, že délka lidského života bude stodvacet let! (1M 6,3)

Lidé pře potopou se dožívali v průměru 900 let (1M 5). Po potopě to bylo už jen něco přes 300 let (1M 11). Zkracování se dělo postupně. Zatímco Abraham žil 175 let (1M 25,7), Jákob, jeho vnuk už jen 147 let (1M 47,28) a jeho syn Josef pouze 110 let (1M 50,22). A posléze hranici života snížil ještě více, na 70-80 let! (Ž 90,10). Jistě, byly vždy – a jsou výjimky.

Strava Božího lidu na poušti – po vyjiti z Egypta

Jelikož na poušti nebylo žádné ovoce ani zelenina, Bůh se postaral o svůj lid tím, že mu sesílal mannu – nebeský chléb: „...*Rozkázal oblakům shůry a prúduchy nebeské otevřel a dštil na ně mannou ku pokrmu a obilí nebeské dával jim. Chléb mocných (=andělský) jedl člověk, seslal jim pokrm do sytosti*“ (Ž 78,23-5)

Nebeský pokrm jim nahradil ovoce i zeleninu. Nebylo potřebné ani maso! V tomto pokrmu byly obsaženy všechny živiny potřebné pro tělo...Bůh dal to nejlepší, neboť On ví, co je pro člověka prospěšné. Tento jídelníček trval 40 let, dokud nevstoupili do Zaslíbené země.

Jednou se však lid vzbouřil proti Bohu, neboť se ho zmocnila žádost po mase (4M 11). Bůh jim vyhověl i když jim to nebylo k dobru. Způsobil, aby do tábora přiletělo množství křepelek – zásoba na celý měsíc! Ihned se na ptáky vrhli jako krvežíznivé šelmy. Jejich chamtivost neznala míru a proto museli nést následky.

„*Ještě maso vželo v zubích jejich a nebylo právě sežvýkáno...ranil Hospodin lid ranou velikou náramně. Protož nazváno jest jméno místa toho Kibrot Hattáve/Hroby žádostivosti/, nebo tu pochovali lid, kterýž žádal maso.*“ (4M 11,33.34) Jak výstižná jsou slova: „*cokoli rozsíval by člověk to bude i sklízet.*“ (Ga 6,7).

Strava v Kanánu

Když Izrael vstoupil do Zaslíbené země, zásobování mannou skončilo. Bůh jim dal podobně jako po potopě ovoce, zeleninu a maso.

Z Egypta vyšli po slavnosti Pascha – hodou beránka a do Zaslíbené země vstoupili taktéž v době Paschy, kterou slavili před branami Jericha. „*I jedli z úrod té země Kananejské...*“ (Joz 5,12). Mannu už nepotřebovali.

Tím, že na poušti jedli mannu a ne maso, Bůh je chtěl vychovat k posvěcenému životu pro zem, do které je vedl. Oni však tento Boží záměr nesplnili. Jejich duchovní život upadal z pokolení na pokolení. A když se narodil zaslíbený Mesiáš, zavrhlí Ho. Nechtěli, aby nad nimi panoval a ukřižovali Ho.

Jaká by měla být naše strava v současnosti?

Boží plán s člověkem před Ježíšovým druhým příchodem je: Návrat k původní životosprávě, k rajské stravě, jakou dal Bůh Adamovi a Evě!

Už v současnosti mnozí lidé vidí, že maso není tou ideální stravou, neboť zvířata trpí nejrůznějšími chorobami, takže to, co člověk jí, z toho se vytváří i jeho tělo.

Kdysi, za totality, lidé říkali na adresu vegetariánů: „Kdyby bylo více zeleniny, ovoce a dalších zdravých produktů, jak je tomu na Západě, tak bychom nemuseli maso pojídat...! Jenže jaká je současnost? Obchody jsou plné ovoce, zeleniny a nejrůznějších nemasitých výrobků (sójových, sextánových...) a přesto většina lidí stále baží po masu, které konzumují několikrát denně!

Když se však objeví nějaké onemocnění zvířat, trochu se omezí, ale po nějaké době vejdou opět do starých vyjetých kolejí. Jenže do živočišných pokrmů nepatří pouze maso, ale i další produkty: máslo, mléko, sýry, smetana i vejce! A vyloučit z jídelníčku i tento druh vyžaduje velké sebezapření.

Autorka mnoha zdravotních rad už v r. 1902 napsala: „*Přijde čas, kdy nebude radno požívat vejce, smetanu, mléko či máslo, poněvadž nemoci zvířat se množí současně s rostoucí lidskou zkažeností. Blíží se doba, kdy následkem nepravostí padlého lidstva bude celý živočišný svět úpět pod tíhou nemoci, jež jsou kletbou světa.*“ (E.G.White, Counsels on Diet and Foods, 460). A jak můžeme vidět, tato doba je už zde!

Strava, kterou nám Stvořitel určil, pozůstává z obilí, ovoce, ořechů a zeleniny. V ní jsou obsaženy všechny živiny, které lidské tělo potřebuje! Eskymáci, stravující se výlučně masem a živočišnými tuky, dožívají se velice nízkého věku.

Žijeme v údobí přípravy pro věčnost, o které nás Bible informuje. Tuto skutečnost vložil Pán Ježíš i do modlitby „Přijď království Tvé...“ Na tuto nádhernou realitu je nutné připravit se i vítězstvím nad chutí!

Životospráva v Novém ráji

Vyšli jsme z ráje a ubíráme se do ráje, ve kterém bude taková strava, na jaké si pochutnávali Adam s Evou. V novém domově, do kterého uvede Ježíš všechny vítěze, už nikdo nebude brát životy zvířatům, aby si na jejich masu „pochutnával“, případně „brousil“ své zuby! Totiž „staré věci pominuly a všechno je nové.“

Obyvatelé nového ráje už nebudou po mase ani toužit, ale ani zvířata už nebudou dravá, aby se navzájem požírala, jak je tomu doposud. Bible o tom mluví: „*Nebo aj, já stvořím nebesa nová a zemi novou, a nebudou připomínány*

první věci, aniž vstoupí na srdce...Vlk s beránkem pásti se budou spolu, a lev jako vůl bude jísti plevy, hadu pak za pokrm bude prach. Neuškodí, aniž zahubí na vší mé hoře svaté, praví Hospodin“ (Iz 65,17.25).

„I bude bydleti vlk s beránkem a pardus s kozlátkem ležeti bude, tolikéž tele i lvíče i krmný dobytek spolu budou a malé pacholátko je povede. Také i kráva a medvědice spolu pastí se budou...a lýtý had nad děrou pohrávati bude s dítětem prsí požívajícím, a to, které ostaveno jest, směle sáhne rukou svou do díry baziliškovy. Neuškodí, aniž zahubí na vší mé hoře svaté...“ (Iz 11,6-9)

Jako Adamovi a Evě připravil Bůh v ráji bohatý stůl nejrůznějšího ovoce, tak i na Nové zemi bude hojnost nejrůznějšího ovoce. Současné „švédské stoly“ jsou toho jen slabým odstínem! Tam bude strom života, z kterého vykoupení budou svobodně jíst! Bude tam strom přinášejší (rodící) dvanáctero ovoce, na každý měsíc jiné! Bude tam hojnost hroznů vinné révy a mnohé další a další ovoce, které zde, na této naší staré Zemi ani neexistuje. Ano, vyplatí se už nyní zvítězit nad chutí a přizpůsobit si svůj jídelníček jídelníčku, kterým se budou řídit všichni obyvatelé Nové země!

Jak úžasná jsou Boží zaslíbení, týkající se toho, co očekává všechny vykoupené Ježíšem: „Co oko nevidalo, ani ucho neslychalo, co nevstoupilo do lidské mysli, to vše připravil Bůh těm, kteří ho milují!“ (1K 2,9) ■

Hranice svobody

Chlapec stál uprostřed strniště. Léto se chýlilo ke konci a pomalu se blížil podzim. V rukou držel chlapec kousek dřeva, na kterém měl namotán provázek, na jehož konci se majestátně vznášel papírový drak. Chvillemi vypadal, jako by na něho neplatila zemská přitažlivost a mohl se pohybovat jak chce.

Chlapec se smál jakoby byl pánem nad zákonem svobody a vůlí lidí.

K chlapci přišel filozof, jehož posláním bylo, zamýšlet se nad smyslem života více, než ostatní lidé. Ale přes všechna hloubání se z něho stal skeptik, který zjistil, že možnosti lidského poznání jsou omezené. Když uviděl draka nahoře blízko mraků, připadal mu jako nesplněná touha srdce. „Podívej se chlapče“, řekl filozof, „tvůj papírový drak je jako my ubozí lidé. Chceme se jako on dostat nahoru, ale brzy se nás vítr snaží shodit na zem a zničit. Všechna snaha o dosažení výšek je tak zbytečná. Existují hranice přes které se nedostaneme.“

Chlapec pozorně a s nadšením poslouchal filozofa. Pak dlouho uvažoval, než řekl: „Drak může stoupat do výšky, jen když fouká silný vítr“, a pak se zhrozil nad svojí troufalostí.

„Ano, ano“, odpověděl filozof, „let draka se také podobá nesmyslnému snažení lidí.“

„Tomu nerozumím“, řekl chlapec přívětivě, jen vím, že když můj drak letí k mrakům, žene ho vítr, ale když vítr náhle ustane, pak padá k zemi. Nedávno se mu zlomilo jedno žebro a roztrhl papír, protože ustal vítr. Musel jsem ho polepit a zlomené žebro vyměnit.“

Filozof s potěšením poslouchal chlapce. Ten se zasněně díval na svého draka, kterého se na tenkém provázku snažil udržet vysoko nad zemí blízko mraků.

Můj tatínek říká: „Bez větru a bez provázku se drak nemůže vznést. Také ho nemůže odnést žádný vítr, dokud je na provázku. Provázek a vítr jsou pro něho důležité. Ale já tomu ještě docela nerozumím.“

Filozof se podíval na chlapce a řekl: „Tvůj tatínek je velice moudrý muž.“ Podívejme se, jestli má pravdu.“ Po těchto slovech přestříhl provázek, na kterém byl drak přivázán. Chlapec se zděsil a upřeně hleděl do výšky. Drak mocně poskočil dopředu, a pak se zřítil k zemi tak rychle, že chlapec ani nestačil pochopit co se stalo. Drak ležel roztrhaný a polámaný na strništi.

Filozof pak pokračoval v chlapcových myšlenkách. Člověk vítězí tak, jako vítězí drak. Stoupá vzhůru ve víchru života jen tehdy, když zůstává mezi hranicemi svobody a podřídí se Božímu zákonu a Boží vůli.

Filozof utěšoval smutného chlapce a slíbil mu nového a ještě většího draka.

P. Langholf – Lebensbilder

Ježíš vítězí!

ZJEVENÍ BOŽÍ MOCI

Foto: Ladislav Lomický

DĚJINY VYKOUPENÍ, ELLEN G. WHITE

*"Toto praví
Hospodin;
Syn můj,
prvorozený
jest Izrael."*

Mnoho let byli izraelsí synové v egyptské porobě. Do Egypta přišlo jen několik rodin, a tam se rozmnožili ve velký národ. Mnozí z Izraelitů, kteří tak dlouho žili mezi modloslužebníky, přestali znát pravého Boha a zapomněli na Jeho svatý zákon. Společně s pohany uctívali slunce, měsíc, hvězdy, různá zvířata a obrazy, jež byly dílem lidských rukou.

Vše, co obklopovalo izraelské syny, vedlo k tomu, aby zapomněli na živého Boha. Byli ovšem i takoví, kteří si zachovávali známost pravého Boha, Stvořitele nebes a země. Trápili se tím, že jejich vlastní děti každodenně přihlížejí a dokonce se i účastní v ohavnostech modlářství, klanějí se egyptským božstvům, a přinášejí oběti neživým předmětům. Věřící tím byli zarmoucení a volali k Bohu o vysvobození z egyptské poroby. Prosili, aby je vyvedl tam, kde budou vysvobozeni z modloslužebnictví a jiného zhoubného vlivu.

I když mnozí Izraelité byli nakaženi modloslužbou, zůstala skupina těch, kteří byli věrní Bohu. Netajili se svou vírou a veřejně před Egyptany vyznávali, že slouží jedinému pravému a živému Bohu. Jasnými slovy předkládali důvody pro existenci Boha a Jeho moc od počátku stvoření světa. Egyťané měli příležitost seznámit se s vírou Hebrejů a jejich Bohem. Přesto mnozí z nich zkoušeli odvrátit věrné Boží ctitele od pravého Boha a hněvalo je, že se jim to nedařilo ani hrozbami, ani lákavými sliby, ba dokonce ani násilím a krutostí.

Poslední dva egyptští králové patřili mezi tyrany a trápili Hebrejské. Starší Izraelité se snažili podepřít slábnoucí víru Božího lidu a připomínali mu zaslíbení, jež dal Bůh Abrahamovi, i prorocká slova Josefova, který před smrtí předpověděl vysvobození z Egypta. Jedni pozorně a s důvěrou naslouchali, jiní při pohledu na svůj zoufalý stav ztráceli naději.

Izrael pod vlivem prostředí

Egyptané, kteří se dověděli o naději synů Izraelských, se jim posmívali a vtipkovali o Boží moci. Předkládali Hebrejům jejich zoufalý nevolnický stav a výsměšně říkali: „Je-li váš Bůh tak spravedlivý a milosrdný, jak říkáte, a má větší moc než egyptští bohové, proč vás tedy nevysvobodí? Proč neprokáže svou velkou moc a nevysvobodí vás?“

Egyptané pak zdůrazňovali Izraelitům jak mocný a silný je lid, který se klaní bohům, jež si sami vytvořili a které Izraelité nazývali falešnými bohy. Chlubili se, že jim jejich bohové poskytují blahobyt, obstarávají pokrm, oděv a pomáhají k velkému bohatství a že právě tito bohové dali Izraelity do područí Egyptanů, aby jim sloužili. Mají proto právo utlačovat své nevolníky a dokonce je i zničit, aby přestali existovat jako národ. Vysmívali se naději Hebrejů na vysvobození z otroctví.

Izraelité si byli vědomi svého otrockého postavení a nutnosti snášet vykořisťování správců dozorců nad robotou. Na jejich syny byly pořádány hony a byli zabíjeni. Tento trpký úděl se pro ně stal nesnesitelným, i když věřili a klaněli se živému nebeskému Bohu.

Věrní Boží služebníci si uvědomovali, že Pán dopustil, aby se dostali do Egypta, protože jako národ nebyli zcela věrní Bohu. Přátelili se s jinými pohanskými národy a přijímali jejich modloslužebnictví. Tito věrní Boží služebníci potěšovali a povzbuzovali své bratry nadějí, že Bůh ví o jejich soužení, brzy je vyvede z Egypta a vysvobodí z těžkého otrockého jařma.

Konečně nastal čas, kdy Bůh vyslyšel horlivé modlitby svého utlačovaného lidu a rozhodl se vyvésti je z Egypta mohutným projevem své moci, aby modloslužební pohané museli uznat, že Bůh Hebrejů, kterého znevažovali, je větší než všichni pohanští bohové. Bůh se rozhodl pokárat Egyptany za jejich modloslužbu a rouhavé vychloubání, že za svůj blahobyt vděčí neživým vymyšleným bohům. Projev Jeho obrovské moci způsobil, že se okolní pohanské národy chvěly, když uslyšely zvuk Jeho velkého jména. Jeho lid se odvrátil od modloslužby, chválil a velebil Stvořitele vesmíru a vyučoval své děti vzdávat čest a slávu

pravému a živému Bohu Izraele. Vysvobozením Izraele z Egypta prokázal Bůh svému lidu před všemi Egyptany svou osobní milost. Faraónovo království muselo pocítit rány, aby pyšný a krutý vladař skrze nejtěžší zkoušky poznal, že jediným a pravým Bohem je Stvořitel nebe i země; nic jiného by ho nepřesvědčilo, že moc živého Boha Izraele všechno převyšuje.

Mojžíš faraóna vážně varoval, že Bůh Izraele jej přinutí, aby splnil předložené požadavky a uznal Jeho autoritu jako nejvyššího Vládce.

Rány

Mojžíš s Aronem faraónovi oznamovali každou ránu i její následky, které měly přijít, jestliže zamítne osvobození Izraele. I když král viděl, že rány přicházely přesně tak, jak byly předpovídané, přesto nechtěl ustoupit a Izraelce propustit. I po prvních ranách dovolil, aby byly izraelskému Bohu v egyptské krajině přinášeny oběti; potom když viděl, jak Egypt trpí Božím hněvem, dovolil vyjít pouze mužům. Když však kobylky zpusťily zemi, souhlasil, aby Izraelští vyšli i s ženami a dětmi, jen dobytek měl zůstat na místě. Tehdy Mojžíš oznámil faraónovi poslední, avšak nejtěžší z ran, jež se měla dotknout i jeho rodiny, totiž, že anděl Hospodinův pobije všechno prvorozené v zemi, od lidí po dobytek. Oné noci, tak hrozné pro Egyptany, a tak památné pro Boží lid, byl ustanoven obřad Paschy.

Pyšnému, modloslužebnému vládci bylo velmi těžké poddat se požadavkům Boha nebes. Pod tlakem jednotlivých ran se na chvíli zalekl, jakmile však utrpení pominulo, vzal zpět všechna povolení. Rána za ranou padala na Egypt, faraón však nechtěl v ničem ustoupit. Setrval ve svém odporu, i když již Egypt a jeho obyvatelé byli téměř zničeni.

Rány, které za sebou následovaly byly stále těžší a citelnější a nakonec měla přijít nejkrutější ze všech. Domýšlivý a pyšný farao se rozlítl nesmírným hněvem, ale nepokořil se. Egyptané, kteří viděli v táboře Izraelitů velké přípravy na onu strašnou noc, se vysmívali ze znamení krve beráneků na jejich veřejích.

Útěk Izraele z otroctví

Když byla egyptskému králi poprvé přednesena žádost o propuštění Izraele, dostalo se mu výstrahy, že na něho přijde nejstrašnější z ran. Mojžíš dostal příkaz, aby faraónovi vyřídil: „*Toto praví Hospodin; Syn můj, prvorozený jest Izrael. I řekl*

žsem tobě: Propust' syna mého, at' slouží mi; a nechťel jsi ho propustiti. Aj, já zabiji syna tvého, prvorozeného tvého.“ (2M 4,22.23) Přestože Izraelité žili v opovrzení Egyptany, poctil je Bůh tím, že je vyvolil za strážce svého zákona. Udělil jim zvláštní požehnání a výsady, takže zaujímali mezi národy první místo, jako prvorozený syn mezi bratry.

Rána, před kterou byl Egypt nejdříve varován, postihla ho jako poslední. Bůh je trpělivý a milostivý. Starostlivě pečuje o bytosti stvořené k Jeho obrazu. Kdyby zkáza úrody a uhynutí stád přivedly Egypt k pokání, byly by životy dětí ušetřeny. Národ však tvrdošjně vzdoroval božskému příkazu, proto na něj měla nyní dopadnout poslední rána.

Židé přesně uposlechli všechny Boží směrnic. Když anděl smrti procházel Egyptem mezi jeho obyvateli, od domu k domu, Izraelité byli připraveni na cestu. Očekávali pouze na povolení tvrdošjného krále a jeho knížat, aby opustili krajinu.

„Stalo se pak o půlnoci, že pobil Hospodin všecko prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného faraónova, kterýž seděti měl na stolici jeho, až do prvorozeného vězně, kterýž byl v žaláři, i všecko prvorozené z hověd. Tedy vstal Farao noci té, a všichni služebníci jeho i všichni Egyptští, a vzešel křik veliký v Egyptě; nebo žádného nebylo domu, v němž by nebylo něčeho mrtvého. A povolav Mojžíše a Arona v noci, řekl: Vstaňte, vyjděte z prostředku lidu mého, i vy i synové Izraelští, a odejdouce, služte Hospodinu, jakž jste mluvili. Ovce také vaše i voly vaše vezměte, jakž jste žádali, a jděte, a dejte mi také požehnání. I nutkali Egyptští lid, aby co nejrychleji vyšli z země; nebo pravili: Všichni již teď zemřeme. Protož vzal lid těsto své, prvé než zkysalo, obaliv je v šaty své, na ramena svá. Učinili pak synové Izraelští podle rozkazu Mojžíšova; nebo vyžádali byli od Egyptských klenotů stříbrných a zlatých, i šatů. A Hospodin dal milost lidu před očima Egyptských, takže půjčovali jim. I obloupili Egyptské.“ (2M 12,29-36)

Bůh zjevil Abrahámovi tuto událost již 400 let před jejím naplněním: „Ty pak půjdeš k otcům svým v pokoji; a pohřben budeš v starosti dobré. A čtvrté pokolení sem se navrátí; nebť ještě není doplněna nepravost Amorejských.“ (1M 15,15.16)

„Ano také jiného lidu mnoho vyšlo s nimi, ovce také a volů, dobytka velmi mnoho“. Synové Izraele vyšli z Egypta s celým svým majetkem - neboť nenáležel faraónovi, protože Židé mu nebyli nikdy zaprodáni.

Jákob a jeho synové přivedli s sebou do Egypta stáda dobytka. V Egyptě se Izraelité velmi rozmnožili a zvětšila se rovněž i jejich stáda. Když Bůh navštívil Egypt ranami, způsobil, že Egyptané popoháněli Boží lid, aby co nejrychleji opustil krajinu se vším svým majetkem.

„I stalo se pak, když pustil Farao lid, že nevedl je Bůh cestou země Filistinské, ačkoliv bližší byla; nebo řekl Bůh: Aby nepykal lid, když by uzřel, an válka nastává, a nevrátil se do Egypta. Ale obvedl Bůh lid cestou přes poušť, kteráž jest při moři Rudém. A vojensky spořádaní vyšli synové Izraelští ze země Egyptské. Vzal také Mojžíš kosti Josefovy s sebou; nebo byl přísahou zavázal syny Izraelské, řka: Jistotně navštíví vás Bůh, protož vyneste odsud kosti mé s sebou.“ (2M 13,17-19)

Ohnivý sloup

„Vytáhše tedy z Sochot, položili se v Etam při kraji pouště. Hospodin pak předcházel je ve dne v sloupu oblakovém, aby je vedl cestou, v noci pak v sloupu ohnivém, aby svítil jim, aby ve dne i v noci jíti mohli. Neodjal sloupu oblakového ve dne, ani ohnivého sloupu v noci od tváři toho lidu.“ (2M 13,20-22) Pán věděl, že Filistinští nedovolí průchod jejich krajinou. Budou Izraelity podezřívati, že od svých egyptských pánů utekli, a budou s utečenci válčit. Tím, že vedl lid přes moře, prokázal Bůh svou prozíravost a milosrdenství. Hospodin Mojžíše informoval, že faraó si vše opět rozmyslí a bude je pronásledovat. Prikázal mu, aby se utábořili na břehu moře. Upozornil také Mojžíše, že Boží jméno bude vyvýšeno, jak před faraómem, tak i před celým jeho vojskem.

Několik dnů po odchodu Hebrejů uvědomili Egyptští faraóna, že Židé vyšli proto, aby se již nikdy nevrátili jako jejich sluhové. Nyní Egyptští litovali, že dovolili izraelskému lidu opustit Egypt. Byla to pro ně velká ztráta, protože pozbyli ruce, jež na ně pracovaly. I přes to, že všichni Egyptané Božími soudy velmi utrpěli, svým ustavičným odporem svá srdce tak zatvrdili, že se rozhodli Izraelity pronásledovat a násilím je znovu přinutit k návratu do Egypta. Král s velkou armádou a šesti sty vozy se dal do pronásledování Božího lidu a dostihl jej, když tábořil u moře.

„A když se přiblížil Farao, pozdvihli synové Izraelští oči svých, a aj, Egyptští táhnou za nimi. I báli se velmi, a volali synové Izraelští k Hospodinu. A řekli Mojžíšovi: Zdali proto, že nebylo hrobů v Egyptě, uvedl jsi nás, abychom zemřeli na poušti? Co jsi nám to učinil, že

jsi nás vyvedl z Egypta? Zdali jsme toho nemluvili tobě ještě v Egyptě, řkouce: Nech nás, ať sloužíme Egyptským? Nebo lépe bylo nám sloužiti Egyptským, než zemřít na poušti. I řekl Mojžíš lidu: Nebojte se, stůjte a vizte spasení Hospodinovo, kteréž vám způsobí dnes; nebo Egyptských, kteréž jste viděli dnes, neužijete nikdy více až na věky.“ (2Moj 14,10-13)

Jak rychle prokázali Izraelští nedůvěru tak mocnému Bohu! Byli svědky Božích soudů nad Egyptem, kterými byl nakonec faraó přinucen propustiti Izraele, viděli oblakový i ohnivý sloup, který je provázel a chránil, a nyní, když jejich důvěra v Boha byla vystavena zkoušce, začali reptat, i když viděli takové množství důkazů Jeho lásky a péče o ně v tomto zázračném vysvobození. Místo aby ve zkoušce, jaká na ně přišla, spoléhali na Boha, začali naříkat a reptali proti Mojžíšovi a připomínali mu slova, jaká mu řekli před svým odchodem z Egypta. Obviňovali ho, že je příčinou jejich neštěstí. Mojžíš však vyzýval lid, aby důvěřoval Bohu, naříkal, a uvědomil si, co pro ně učiní jejich Bůh. Mojžíš pak usilovně volal k Bohu, aby vysvobodil svůj lid.

Vysvobození u Rudého moře

Nebylo lehké udržet Izraelské, aby v klidu čekali na Boží zásah. Trpěli nedostatkem kázně a sebeovládání, a proto jednali unáhleně a nerozvázně. Obávali se, že brzy padnou do rukou svých utlačovatelů a jejich hlasitý nářek a bědování byly opravdové. Následovali pozoruhodný sloup z oblaku jako Boží znamení na své cestě vpřed. Nyní se však ptali sami sebe, nebyla-li to předzvěst nějakého velkého neštěstí, nezavedli-li je oblak na nesprávnou stranu pohoří, na neschůdnou cestu. Anděl Boží se tak jevil jejich zaslepeným myslím jako předzvěst neštěstí.

Když se k nim však přiblížilo egyptské vojsko, které se těšilo na snadnou kořist, vznesl se oblačný sloup majestátně k nebi, přenesl se přes Izraelské a sestoupil mezi ně a egyptská vojska. Tmavá stěna oddělila pronásledované od jejich pronásledovatelů. Egyptané ztratili z dohledu tábor Hebrejů a byli nuceni se zastavit. Když však noční tma zhoustla, oblačná stěna na straně Hebrejů se rozzářila a zaplavila tábor denním světlem.

Izraelským se vrátila naděje a Mojžíš pozvedl svůj hlas k Hospodinu. „*I řekl Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke mně? Mluv synům Izraelským, ať jdou přece. Ty pak zdvihni hůl svou, a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je: a nechat jdou synové Izraelští prostředkem*

moře po suše“. (2M 14,15.16) Tímto způsobem chtěl Bůh dát Mojžíšovi na srozuměnou, že On, Hospodin, bude sám pracovat pro věc svého lidu. Mojžíš měl za úkol vést lid stále kupředu a použít hůl, kterou mu Bůh dal, k rozdělení vod.

„Jáť pak, aj, já zatvrdím srdce Egyptských, a vejdou za nimi; i budu oslaven ve Faraónovi, a ve všem vojsku jeho, ve vozech jeho a v jezdcích jeho. I bral se anděl Boží, kterýž byl prvé předcházet vojsko Izraelské, a šel ze zadu za nimi.; nebo hnul se sloup oblakový, kterýž byl před nimi, a stál zezadu za nimi. A přišed mezi vojska Egyptských a vojska Izraelská, byl Egyptským oblakem a tmou, Izraelským pak osvěcoval noc, tak aby nepřiblížili se jedni k druhým přes celou noc.“ (2M 14,17-20)

Egyptané Hebreje nemohli vidět, neboť mezi nimi stál temný oblak, který však pro Izraelské byl světlem. Bůh zde ukázal svou moc, aby vyzkoušel lid, zda mu bude již konečně důvěřovat, když uvidí důkazy Jeho ochrany a milosrdenství. „*I vztáhl Mojžíš ruku svou na moře, a Hospodin rozdělil moře větrem východním prudce vějícím přes celou noc; a učinil moře v suchost, když se rozestoupily vody. Tedy šli synové Izraelští prostředkem moře po suše, a vody jim byly jako zeď po pravé i po levé straně.“* (2M 14,21.22)

Egyptská vojska triumfovala. Egyptané se domnívali se, že mají Izraelce zcela ve své moci. Mysleli si, že není takové síly, která by utečencům dovolila uniknout, neboť před sebou měli Rudé moře, za sebou zas mohutnou egyptskou armádu. Následujícího dne, když se pronásledovatelé přiblížili k moři, uviděli neobvyklý jev: rozdělené vody moře stojící po obou stranách jako hradby, tvořily cestu, a Izraelité šli po suchém mořském dně.

Žalmista popisuje přechod Izraelitů Rudým mořem takto: „*Skrze moře byla cesta tvá, a stezky tvé skrze vody veliké, a však šlépěj tvých nebylo znáti. Vedl jsi jako stádo lid svůj skrze Mojžíše a Aróna.“* (Ž 77,20.21) „*A honíce je Egyptští, vešli za nimi do prostřed moře, všecka jízda Faraónova, vozové i jízdní jeho. Stalo se pak v bdění jitřním, že pohleděl Hospodin na vojska Egyptských z sloupu ohně a oblaku, a zmátl vojsko egyptské. A odjal kola vozů jejich, aby je těžce táhli. I řekli Egyptští: Utecme před Izraelem, nebo Hospodin bojuje za ně proti Egyptským.“* (2M 14,23-25)

Egyptané ve své troufalosti se odvážili vstoupit na cestu, kterou Bůh připravil pro záchranu svého lidu; Boží andělé prošli egyptským vojskem a oddělili kola

válečných vozů, tak že se jen pozvolna mohli dostávat vpřed. „*Stalo se pak v bdění jitřním, že pohleděl Hospodin na vojska Egyptských z sloupu ohně a oblaku, a zmátl vojsko Egyptské*“.
(2M 14,24) Tajemný oblak se před jejich užaslymi zraky změnil v ohnivý sloup. Zaburácely hromy a vyšlehlly blesky. „*Vydali povodně oblakové, vydala hřmot nebesa, ano i kameníčko tvé skákalo. Vznělo hřmání tvé po obloze, blýskání osvěcovalo okršlek zemský, pohybovala se a třásla země*“.
(Ž 77,18.19)

Egyptanů se zmocnil zmatek a zděšení. Obklopeni rozhněvanými živly, v nichž neslyšeli hlas rozlíceného Boha, se chtěli obrátit a prchnout na břeh, který opustili. „*Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou na moře, ať se zase vrátí vody na Egyptské, na vozy jejich a na jezdce jejich. I vztáhl Mojžíš ruku svou na moře, a navrátilo se moře ráno k moci své, a Egypťští utkali proti němu; a vrazil Hospodin Egyptské do prostřed moře. A navrátil se vody, zatopily vozy i jezdce se vším vojskem Faraonovým, což jich koli vešlo za nimi do moře, tak že nezůstal z nich ani jeden. Ale synové Izraelští šli po suchu prostředkem moře, a vody byly jim místo zdi po pravé i po levé straně. A tak vysvobodil Hospodin v ten den Izraele z ruky Egyptských; a viděl Izrael Egyptské mrtvé na břehu mořském. Viděl také Izrael moc velikou, kterouž prokázal Hospodin na Egyptských. I bál se lid Hospodina, a věřili Hospodinu i Mojžíšovi, služebníku jeho.*“ (2M 14,26-31)

Jen Hospodin je mohl zachránit z každého nebezpečství a k Němu se nyní obracela jejich srdce s vděčností a vírou. Své city vyjádřili chvalozpěvy. Mojžíš naplněn Duchem Božím zazpívá s lidem vítězný chorál díkyvdání, a jednu z prvních a nejvznešenějších písní, jakou lidstvo zná. ■

EXODUS

JAROSLAV JUŘICA

Národ Izraelský se nachází v egyptském zajetí. Byla to těžká doba. Bůh povolal Mojžíše, aby vyvedl svůj národ z poroby. Nadešel čas, aby Mojžíš zaměnil pastýřskou hůl za hůl Boží, která mu dá moc k činění zázraků a znamená vysvobození Božího lidu z útlatu.

Egyptané, kteří se dověděli o naději synů Izraelských, se jim vysmívali a vtipkovali o Boží moci a výsměšně říkali: „Je-li váš Bůh tak spravedlivý a milosrdný a má-li větší moc než bohové egyptští, proč vás tedy neučiní svobodným lidem? Proč neprokáže svou velkou moc a nevysvobodí vás?“ Faraó také mluvil pyšně a rouhavě, že by chtěl vidět, jak Bůh Izraele bude vysvobozovat Židy z jeho rukou.

Nastal čas, kdy Bůh vyslyšel horlivé modlitby svého utlačovaného lidu. Mojžíš přišel s Aronem k Faraonovi a řekli mu: Exodus 5,1-2: „*Potom pak přišli Mojžíš s Aronem, a řekli Faraonovi: Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský: Propuť lid můj, ať mi slaví svátky na poušti. Odpověděl Faraó: Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu jeho a propustil Izraele? Hospodina neznám, Izraele také nepropuťm.*“ (... Boha neznám !!! – Egypt představuje ateismus).

Vezměte si své Bible a přečteme si ve druhé knize Mojžíšově osmou kapitolu. Tam se odehrává děj v období po prvních třech ranách. Ocitáme se v Orientě, kde je zvykem o všechno smlouvat. K tomu je zapotřebí spousta času. Faraon se také snaží smlouvat. O co zde vlastně šlo? Stál snad Mojžíš před dobrosrdečným monarchou? Chtěl žádat, aby mohli Izraelité v sobotu konat bohoslužby. To nebyl problém. Exodus 8,25: „*Povolal pak Faraó Mojžíše a Arona, a řekl: Jděte, obětujte Bohu svému tu v zemi.*“ Bylo to ono, co Mojžíš požadoval? Ne, Mojžíš chtěl pro svůj lid daleko více. Exodus 8,26-27: „*I řekl Mojžíš:*

Nenáleží nám tak činiti; nebo ohavnost Egyptských obětovali bychom Hospodinu Bohu našemu. A jestliže bychom obětovali to, což jest ohavnost před očima Egyptských, zdaž by nás neukamenovali? Cestou tří dnů půjdeme na poušť, a obětovati budeme Hospodinu Bohu našemu, jakž nám rozkázal.“ Když slabí požadují svobodu, tak se silní smějí. Mojžíš ale stál pevně na svých požadavcích. Věděl, co chce, nepřistoupil na žádný kompromis.

Když nás Kristus volá, vybízí nás k vyjítí z „Egypta“. Máme dvě možnosti, buď zůstat v Egyptě nebo z něho vyjít. Tento svět, nebo Nová země. Matouš 6,24: *„Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. Nebo zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přídržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužiti i mamoně.“* Tady není místo pro kompromis. Chceme opravdu opustit Egypt s jeho způsobem života, jeho zákony, cíle a bohy? Co to znamená v praxi? Když jdeme do zaslíbené země, můžeme jíst to, co jsme jedli v Egyptě, můžeme pít to, co jsme pili v Egyptě, můžeme stejně trávit volný čas, číst totéž atd.? Zde nemůže být nic společného, všechno musí být jiné. Jsme o tom přesvědčení? Chceme opravdu žít jinak?

Mohli bychom se uchýlit k prvnímu kompromisu: Oslavovat svého Boha, ale zůstanu v Egyptě. Je hodně těch, kteří jsou přesvědčení, že tam kde jsou, je všechno v pořádku. Můžeme žít v Egyptě, a zároveň patřit Kristu? Mojžíš řekl, že ne, že to nejde. Čtème Exodus 10,8-11: *„I zavolán jest Mojžíš s Aronem před Faraona. Jimž řekl: Jděte, služte Hospodinu Bohu svému. Kdo jsou ti, kteříž jíti mají? A odpověděl Mojžíš: S dítkami i s starými našimi půjdeme, s syny i s dcerami našimi, s ovceci a s větším dobytkem naším odejdeme; nebo slavnost Hospodinovu držeti máme. (První Faraonova reakce je ve verši 10) Tedy řekl jim: Nechat jest tak Hospodin s vámi, jako já propustím vás i dítky vaše. Hledte, nebo zlé jest před tváří vaší. (Druhá pak ve verši 11.) Nebudeť tak. Jděte vy sami muži, a služte Hospodinu, nebo toho vy toliko žádáte. I vyhnáni jsou od tváří Faraonovy.“*

Problém rukojmí je velice starý a známý. Faraon chtěl, aby Izraelité nechali své děti sloužit v Egyptě. Mojžíš říká ne! Když opustíme Egypt, tak všichni, i s dětmi.

Pak nastala devátá rána. Exodus 10,22-24: *„I vztáhl Mojžíš ruku svou k nebi, a byla tma přehustá po vší zemi Egyptské za tři dni. Aniž viděl jeden druhého, a aniž kdo vstal z místa svého za tři dni; ale synové Izraelští všickni měli světlo v příbytcích svých. Faraon udělal Mojžíšovi třetí nabídku „Exodus Potom povolav Farao Mojžíše, řekl: Jděte, služte Hospodinu. Toliko ovce vaše a větší dobytek váš nechat zůstane, také dítky vaše půjdou s vámi.“*

Zamysleme se nad otázkou, kam jsme investovali svoje hodnoty, svoje schopnosti, kde je naše bohatství? Investovali jsme v Egyptě nebo v Izraeli? Komu jsme dali svůj čas? Četl jsem pojednání o tom, jak firma IBM hledala manažera. Kde hledala takového člověka? Mezi nezaměstnanými? Ne. Byl nalezen na špici firmy Coca-cola. Co mu nabídli, aby ho převedli do firmy IBM? Peníze, ty již měl. Jestliže by mě někdo nabídl 3 x větší plat, neváhal bych měnit. Mohli mu nabídnout větší odpovědnost. Ne, tu měl také. Moc také měl. Všechny nabídky byly odmítnuty.

Jednou při obědě mu položili otázku, jestli mu ke spokojenosti stačí prodávat cukrovou vodu? Co zde bylo napadeno? Smysl činnosti tohoto muže. Nabídka změny působiště byla přijata.

Pro koho pracujeme – ty i já, komu sloužíme? Egyptu nebo Izraeli? Komu věnujeme svůj čas? Do čeho vložíme svoji energii? Nemáme již dost prodávání pouhé cukrové vody? Matouš 9,37: *„Tedy dí učedníkům svým: Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo.“* Chci tím říci něco jiného, pracovníků je mnoho, ale pro koho pracují?

Podívejme se znovu na veš 26. Mojžíš pevně trvá na Božím příkazu. Neslevil ani vlásek a Bůh ho podpořil. Exodus 11,3-4: *„A dal Hospodin milost lidu před očima Egyptských. (Sám také Mojžíš veliký byl velmi v zemi Egyptské, před očima služebníků Faraonových i před očima lidu.) I řekl Mojžíš: Takto praví Hospodin: O půlnoci já půjdu prostředkem Egypta.“* Mojžíš byl ukazatelem na cestě do zaslíbené země. Když jedeme v cizím městě po kruhovém objezdu a nejsou zde umístěny směrovky, jsme ztraceni, nevíme kudy kam.

Mnoho lidí na tomto světě neví kudy kam. Mnozí hledají správnou cestu. Pomůžeš jim tuto cestu najít? Izajáš 58,11: *„Nebo povede tě Hospodin ustavičně, a nasytí i v náramné sucho duši tvou, a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svažená, a jako pramen vod, jehož vody nevysychají.“* ■

Foto: Hemera

Nová tolerance – její následky 3.díl

JAROSLAV JUŘICA

Taktika

Možná znáte pohádkový příběh „Alice v říši divů“. Úryvek z této povídky odpovídá pravidlům nové tolerance. Cituji:

„Řeknu ti něco pravdivého „, řekla královna. „Je mi právě sto a jeden rok, pět měsíců a jeden den.“

„Tomu nevěřím“, řekla Alenka. „Nevěříš?“ zeptala se s politováním.

„Zkus to ještě jednou; hluboce se nadechni a zavři oči!!!“ Alenka se zasmála. „To nemá smysl“, řekla. „Nejde věřit nemožným věcem.“

„Myslím, že máš málo zkušeností“, řekla královna. „Když jsem byla ve tvém věku, denně jsem sev tom půl hodiny cvičila. Proto jsem již před snídaní věřila na pět nemožných věcí.“

Jedním ze základů taktiky nové tolerance je, pevně se držet možnosti věřit nemožnému. Například, že dvě a dvě je pět. Nová tolerance vnáší do myšlenek mladých i starých lidí podobný „umělecký kousek“, přičemž úplné nemožnosti jsou představovány jako zcela moderní a rozumné.

Hinduismus například učí, že duše po smrti je reinkarnována do jiné formy. Islám tvrdí, že duše bude věčně buď v pekle nebo v nebi. Základy logiky požadují, že dvě rozdílné představy nemohou být současně pravdivé. Ale nová tolerance se zakládá na postmoderním myšlení, které říká, že je nejenom možné, ale dokonce i nutné současně věřit dvěma si vzájemně odporujícími věcmi.

Proto jsou ve světě nové tolerance všechny představy o životě po smrti stejně pravdivé. Podobně i všechna

náboženství, všechny sexuální orientace, všechny hodnoty a všechna pojetí víry.

Následovně dochází ke změně definice významu slova tolerance. Nová tolerance neznamená jen akceptování člověka, který má odlišné názory než já, a považovat je za dobré ale dokonce se podílet na jeho pojetí víry, chování a životním stylu.

Toto falešné rovnostářství patří k důležitým taktikám nové tolerance.

Jiné mínění je také fobie

V časopise „The San Francisco Chronicle“ ze dne 23.6.1996 byl zveřejněn článek o jednom staromódním otci, který si stěžoval na obsah sexuálního vyučování ve státní škole, kterou navštěvoval jeho syn. „Když jsem si stěžoval, že můj syn je v základní škole příliš mladý na to, aby rozuměl homosexualitě, nazvali mě homofobem. Vůbec mi nenaslouchali, jen mi nadávali.“

To, jak zacházeli s tímto otcem, je projevem taktiky nové tolerance. Jestliže projevíte jakýkoliv odpor proti programu nové tolerance, pravděpodobně sklídíte jen posměch a potupu.

Nabídka pomoci vzbuzuje nenávisť

Dr. Jim Aist je profesorem klinické patologie. Byl obžalován ze sexuálního obtěžování, diskriminace a ze zneužití služební moci.

Jaký zločin provedl Dr. Aist? V objektu university rozmístil plakáty, na nichž nabízel pomoc homosexuálům. Pečlivě uvedl informace o důvodech homosexuality a také to, že veškerá pomoc a péče pro ty, kteří se chtějí zbavit tohoto způsobu života, je zdarma.

Aktivisté homosexuálů a lesbiček si stěžovali, že požadavky na homosexuály, lesby, bi- a transexuální studenty uvedené na plakátech, aby činili „pokání“ a vedli normální život, jim přinášejí těžkosti a problémy, zvyšují deprese a sebenávist, kterými již trpí.“

Jiná skupina ho obvinila, že vyvolal ve svém okolí nepřátelství a vybízel k násilí proti homosexuálům. Obvinění Dr. Aista se netýkalo, jak je zřejmé, jeho výzkumné práce, ale pocitů jeho protivníků.

Jiný případ, se udál na křesťanské univerzitě. Tam byl také vyvěšen podobný plakát s následujícím obsahem: „Zpráva o homosexuálech, kteří se osvobodili od homosexuálního životního stylu, když byli přijati mezi křesťany.“ Studenti chtěli tento „plakát“ otisknout v denním tisku. Byli odmítnuti. Skupina studentů z „Univerzity Of Virginia“ srovnávala tuto křesťanskou univerzitu s Ku-Klux-Klanem a rozšiřovala slogan: „Krutost, nenávisť a netečnost, nejsou křesťanské hodnoty.“ (Poslední dva případy byly uveřejněny v časopise: „Who Is Intolerant?“ Campus Alert 4, Nr. 2, leden 1966)

Snaha považovat každý opačný názor za nepřátelství, nenávisť, krutost a fanatismus má úspěch.

Vlastní názor (přesvědčení) = fanatismus.

Dalším výsledkem působení nové tolerance je ztráta přesvědčení. Když není žádná pravda „pravdivější“ než jiná pravda, pak neexistuje pravda hodná obrany, obzvláště v oblasti křesťanství. Citují zkušenost jedné maminky, jejíž děti navštěvují státní školu. „Učitelé mých dětí jim říkají, že musí samostatně myslet“. Když ale mají poslouchat rodiče a Boha, sklídí posměch. Mohou mít děti vlastní názor, když jsou nuceny myslet tak, jak myslí učitel?“

Tento druh reakce na náboženské přesvědčení je jediným možným výsledkem filozofického systému, který říká, že všechny „pravdy“ jsou rovnocenné.

Když vy a vaši rodinní příslušníci máte v ovzduší nové tolerance pevné křesťanské přesvědčení, jste označení za fanatiky a nezáleží na tom, jestli se jimi cítíte být, nebo ne. Podle slov nové tolerance jsou všechna přesvědčení fanatická. Přesvědčení je v opozici k učení nové tolerance, která říká „všechno je si rovné.“

Křesťanské vyznání víry a modlitba diskriminují nekřesťany

To, co říká nadpis této kapitoly, je jednou z klíčových myšlenek nové tolerance, protože vyznání křesťanské víry a modlitba jsou nebezpečnou formou diskriminace. Křesťané, jako jediní, si dělají nárok na zvěstování Ježíše Krista.

Selektivní rozdělení lidských ras je spravedlivé

Ve světě nové tolerance je selektivní diskriminace a rasové rozdělení nejenom legitimní, ale dokonce i chvályhodné, jestliže diskriminace a rasové rozdělení zvýhodní menšinu více než dominující kulturu. Dominující kulturou v Evropě jsou běloši, anglický jazyk a křesťanství. Stejně tak i v USA. Samozřejmě není jasné, kdo definuje dominující kulturu. Význam má jen moc a prosazení vlastní ideologie. (Vzpomeňme na období vlády Hitlera, Stalina, Zápotockého, Novotného a jiných dalších.)

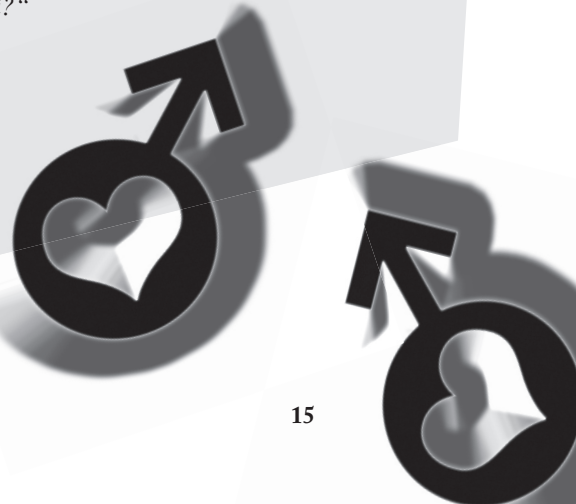
Nová tolerance působí zlo

V minulých desetiletích rušili univerzitní studenti přednášky o Kristu a jeho životě voláním: „Dokažte to! Nevěříme vám! Tím dali přednášejícímu příležitost doložit tvrzení důkazy.“

V dnešní době nastal obrovský posun. Studenti a kritikové reagují slovy. „Jak si dovoluujete říci něco takového?“ „Jste netolerantní!“ „Kdo jste, že si myslíte, že máte patent na pravdu?“ „Jakým právem si dovoluujete kritizovat morálku a způsob života někoho jiného?“ Problémem již není pravda obsažená v poselství, ale právo ji říkat. Každé poselství, které obhajuje novou toleranci, je zločinem páchaným na lidech.

Pro křesťany je nejvyšší čas reagovat. Když to neuděláme, naše svoboda bude stále více omezována a naše děti se nebudou moci přiznat ke své víře, pokud ji ještě vůbec budou mít.

Lukáš 18,8b „Ale když přijde Syn člověka, zdaliž nalezne víru na zemi?“

perličky

Modlitba je nebeský přístav, který nás chrání před bouřemi života.

Kdo nevzývá Boha, zbožňuje sám sebe.

Nezapomeň předložit Bohu své denní starosti.

Nesmíme očekávat, že Bůh nám splní vše, o co Ho prosíme.

Nestarej se a modli se! Nestrachuj se, ale měj přátelské společenství s Bohem.

Snaž se všechny své milé vložit do Božích rukou.

Náš nebeský Otec má důvod, proč nás nechá čekat.

Tvé modlitby jsou uchovány v nebesích. Nejsou-li ihned vyslyšeny, nejsou ale zapomenuty.

Modly (bůzci) neslyší a neodpovídají. Ale Bůh je Bohem slyšícím a dávající odpověď.

Když se přestaneme modlit, vzdáme se potřebné útěchy.

Ch. H. Spurgeon

Z ráje
do ráje 2 2006

K ZAMYSLENÍ

S kutky ap. 4,12: „*A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti.*“

Mnozí lidé se neptají po Bohu, protože jejich bohem jsou peníze. Chtějí svůj majetek rozmnožit natolik, jak je to možné, a všechno jiné pro ně ztrácí cenu. Snad se k této kategorii nepočítáme, ale měli bychom se ptát sami sebe, co je pro nás z toho co máme nejcennější. Pán Ježíš Kristus říká: „*Nebo co prospěje člověku, by všechen svět získal a své duši škodu učinil?*“ (Marek 8,36).

Někdo snad řekne: „Jsem mladý a život je krátký. Chci si ho utvořit tak pěkný, jak jen to jde, a užít si ho po všech stránkách.“ Bible na to odpovídá: „*A pamatuj na Stvořitele svého ve dnech mladosti své, prve než nastanou dnové zlí... a navrátí se prach do země, jakž prve byl, duch pak navrátí se k Bohu, který jej dal.*“ (Kazatel 12,1-7)

Jiný myslí, že všechna náboženství mají něco dobrého a žádný nepotřebuje měnit své přesvědčení, dokud dělá to nejlepší, co umí. Pro takové je náš dnešní verš z Petrových úst pozoruhodnou výpovědí.

Snad je mezi námi někdo, kdo je postižen nemocí nebo je s ním nespravedlivě zacházeno, kdo je zraněn žalem ze skonu milovaného člověka nebo soužen skrytým utrpením. I pro takové existuje východisko, Ježíš Kristus říká: „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.*“ (Matouš 11,28) ■

páté přikázání

Uááááá!

Foto: video-musik.de

Vždycky jsem si myslel, že láska je něco přirozeného. Něco, co mám prostě automaticky v sobě, s čím jsem se narodil. Představoval jsem si dokonale milující miminka s křídly andělíčků ukrytými v bělostných zavinovačkách a se zářící svatozáří pod čepičkou. Dokud jsme si domů z porodnice nepřivezli miminko vlastní.

Bylo nebesky krásné i bez křidélek a svatozáře. A milovalo dokonce velmi vroucně. Jenže jen sebe. A k tomu velmi vroucně potřebovalo nás - rodiče. A také velmi nahlas. A nejen ve dne. I v noci. Stále. Nějak ho nezajímalo, že jsme celý den pracovali, starali se, běhali, dělali budlinky a teď chceme konečně spát. Křičelo. Chtělo jíst. Pochovat. Přebalit. Právě teď. Hned. Nezajímalo ho dokonce ani předepsaný noční klid v domě a náš pečlivě pěstovaný mír se sousedy. Uááááá! Aha, řekl jsem si. S láskou se tedy nerodíme. Lásce jsme se učili. Jak? Láskou. Láskou těch, kteří se starali, běhali, šetřili, odříkali si a úplně na sebe zapomínali, abychom my, malí roztomilí sobci, byli sytí, čistí, zdraví, chytří, šikovní... Abychom se naučili lásce. Ohledům. Úctě.

Jsem rád, že se nerodíme s láskou. Automaticky. Jsem rád, že se lásce musím učit. Kdybych neslyšel synův pláč a neprobděl se ženou noci u jeho postýlky a neodříkal si denně nejméně sto chutí být úplně někde jinde než třeba v sušárně s košem prádla, nikdy bych nepochopil, co měl náš společný Stvořitel a Rodič na mysli, když nám po Mojžíšovi už před tisíciletími vzkázal slovy Bible páté ze svých deseti přikázání: „*Cti svého otce i*

matku, ať jsi dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.“ (2M 20,12). Chce, abychom se učili Jeho lásce.

„*Když podstupujete zkoušky, je to pro vaši výchovu; Bůh s vámi nakládá jako se syny. Kterého syna otec nevychovává? Bez výchovy, kterou procházejí všichni, byste nebyli synové, ale pancharti.*“ (Žid 12,7-8).

Bůh přišel až mezi nás jako člověk Ježíš Kristus. Tolik nás chtěl naučit, abychom byli k sobě laskaví. A sám takový do krajnosti byl. Tělik nás chtěl naučit, abychom nemysleli jen na sebe. Celý svůj život obětoval přátelství s námi.

Asi jako každý rodič toužím mít šťastné děti. Co pro to dnes mohu udělat? Jen jediné: Být sám šťastný. Nemohu jim přece dát něco, co sám nemám. A Bůh ví, jak na to: „*Blaze milosrdným, neboť dojdou milosrdenství. Blaze čistým v srdci, neboť uvidí Boha. Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť budou nazváni Božími dětmi.*“ (Ev.Mat 4,7-9).

V době, kdy je v módě sebeprosazování, vzpoura proti rodičům, učitelům i politikům, se učme. „*Cti svého otce i matku,*“ to je první přikázání se zaslíbením: „*aby se ti vedlo dobře a abys žil dlouho na zemi.*“ Vy, otcové, nepoužívejte své děti k hněvu, ale vychovávejte je v kázni a v Pánově učením.“ (Ef 6,2-4). Učme se vzájemně úctě - rodičů k dětem, dětí k rodičům, stvoření ke Stvořiteli. Láska tu není sama od sebe. S láskou jsme se nenarodili. Slyšíte? Uááááá! ■

Tomáš Kábrt

I

II

III

IV

V

VI

VII

VIII

IX

X

Národ, který už neměl existovat

1.část

J. KOVÁČIK

Někdo ze čtenářů se může pozastavit nad mým tvrzením, které jsem vložil do nadpisu tohoto článku. Jistě, má na to plné právo. Já se vynasnažím tuto záležitost vysvětlit. Slova „už neměl existovat“ ukazují, že bylo vynaloženo nemalé úsilí, aby neexistoval. Avšak přes všechny tyto snahy vymazat jej z mapy světa, je doposud zde, existuje!

Mám na mysli národ, lid, který Bůh uvedl na jeviště dějin a usadil jej na „pupku světa“, mezi řekou Jordán a Středozemním mořem – tj. na rozhraní mezi Východem a Západem, kudy procházely nejrůznější obchodní i strategické vojenské cesty antické doby.

Toto teritorium dal Bůh k dispozici k trvalému dědictví židovskému národu, Izraelcům, podle neměnné smlouvy potvrzené přísahou s jejich praotcem Abrahamem (1M 12,1-7, 15,18)

Abychom mohli vystopovat bouřlivé dějiny tohoto národa, kterému Bible věnuje na stránkách starozákonních knih téměř celý svůj prostor a podobně i v knihách Nového Zákona má své bohaté zastoupení.

Sestupme nyní do hlubin dějin, bychom z nich vynesli na povrch jednotlivé, ale velice důležité fragmenty a z nich vytvořili puzzle, ucelený obraz tohoto lidu, který bude v budoucnu několikrát určen k likvidaci.

V historii lidstva se často objevují určité mezníky – objevení Ameriky, první a druhá světová válka, let člověka do vesmíru... Ne jinak tomu bylo i na úsvitu dějin, jak nás o tom informuje Bible – stvoření Země a života na ní včetně člověka, vstup hříchu

do ráje, potopa, stavba babylonské věže... Ovšem do tohoto výčtu je nutné zahrnout i vyvolení patriarchy, Abrahama, Bohem (1M 12) a v něm jeho potomky, Izrael, židovský národ. Bůh svěřil Židům zodpovědný úkol. Pověřil je, aby byli nositeli známosti o existenci pravého živého Boha a opatrovateli Jeho svatého Zákona. (Ř 9,4)

Tento Abrahamův národ sehrál v dějinách velice důležitou roli. V něm přišel do naší země hříchu Spasitel světa – Ježíš Kristus, který se narodil z pokolení judského, z Davidova rodu.

Židovský národ má tedy kořeny svého zrodu v hluboké minulosti. Na horizont dějin začíná vystupovat krátce po nezdařilé stavbě babylonské věže, asi dva tisíce let před Kristem. Před Ježíšem se Židé chlubili svým původem v Abrahamovi. Řekli: „Otec náš jest Abraham...“ (J 8,39). Ano, taková byla skutečnost. Ježíš jim tuto pravdu přiznal slovy: „Vím, že jste símě (potomci) Abrahama...“ (v. 37).

Abraham ovšem nepocházel ze země ve které se Židé usadili, přesto, že v ní bydlel asi sto let. Jeho domovem bylo město Ur Kaldejských v Mezopotámii (Babylónii, dnešní Irak). Odsud jej Bůh povolal a on postupně cestou „úrodného půlměsíce“, přes zemi Aramejskou, Cháran, kde se na čas usadil s rodinou, postupně doputoval se svým obrovským jměním do země Kananejské. Zde, na rovině Mamre postavil své stany a usadil se v ní i se svým služebnictvem a stády dobytka. Jak čas plynul, v této „mlékem a strdí oplývající zemi“ (2M 3,8) se lid Abrahamův, Izákův a Jákobův, po čtyřistaletém přechodném pobytu v Egyptě (1M 15,13) rozmnožil v národ veliký, existující doposud, tj. asi 4000 let!

Abrahamovi potomci emigrují do Egypta

Bible nás informuje, že Jákobovi synové, bydlící v Kananejské zemi, v době všeobecného hladu, přijali nabídku pohostinství v nejlepší části egyptské země, v oblasti Gesen, kde pak bydleli dlouhých 400 let, jak to Bůh kdysi Abrahamovi sdělil.

Tento vstup synů Jákobových se uskutečnil v době, kdy jeden z jeho synů, Josef, zvláštním Božím vedením se stal z otroka a vězně, vysokým státním úředníkem. Bylo to za vlády Hyksótů.

Když panství Hyksótů svrhl kolem r. 1570 př. Kr. Ahmósis I., nastaly pro Jákobovy potomky těžké časy. Noví vládcové Egypta je zotročili, neboť Josef, který zachránil kdysi Egypt před hladomorem, přišel v zapomenutí. „V tom povstal král nový v Egyptě, kterýž neznal Josefa. Ten řekl lidu svému: *Aj, lid synů Izraelských jest mnohý a silnější od nás. Nuže opatrně sobě počínejme před ním, aby se nerozmohli, a když by přišla válka, aby se nepřipojil i on k nepřátelům našim, a nebojoval by proti nám...Protož ustanovili nad ním úředníky...aby je trápili břemeny svými...*“ (2M 1,8-11)

Když se vyplnil čas jejich čtyřistaletého pobytu v Egyptě, Bůh uslyšel jejich volání a vzdychání při těžkých robotách. Poslal jim vysvoboditele, Mojžíše, kterého si před lety, za zvláštních okolností adoptovala dcera krutého faraóna, aby vyvedl Jeho lid z Egypta a uvedl ho do Abrahamovi zaslíbené země. Po dlouhých průtazích, vyjednáváních s faraónem a trestech, které na Egypt dopadly, dostal k tomu svolení. Ovšem cíl dosáhli až za čtyřicet let, neboť pro nevěru museli putovat a pobývat na sinajské poušti. Mojžíš je do zaslíbené země nevedl, neboť zemřel pře Jordánem. Putování dokončil až jeho nástupce, Jozue. Konečně byli doma!

Založení království Izrael a jeho rozpadnutí

Pod vedením Jozue, izraelské kmeny si postupně podmanily Kananejskou zemi a užívaly z jejího bohatého stolu. Po jeho smrti nastala doba soudců. (450 let, Sk 13,20), kteří řešili různé sporné záležitosti a mnozí z nich byli i vynikajícími válečnými vůdci v boji proti nájezdům okolních národů. Posledním z řady mnoha soudců byl Samuel, který byl současně i prorokem. Ovšem nejvyšším Soudcem zůstal Bůh. On byl taktéž i neviditelným Králem. V Božím plánu nebylo zřídit v Izraeli království podle vzoru okolních pohanských národů. Jenže stalo se to, co se stalo: lid se začal po Samuelovi dožadovat krále. Řekli: „*Protož nyní ustanov nám krále, aby nás soudil.*“ (1 S 8,5)

Samuel tuto záležitost sám o sobě neřešil, ale předložil ji Bohu. Bůh mu odpověděl, aby jim vyhověl, „*neboť ne tebou pohrdali, ale mnou pohrdali, abych nekraloval nad nimi.*“ (1 S 8,7) Tato změna vlády, z Božské na lidskou, znamenala krok směrem dolů a postupně stále níž a níže, až všechno panování králů způsobilo zánik izraelského království a jejich samostatnosti, neboť otěže řízení převzal do svých rukou „kníže tohoto světa“.

Přesto, že Židé zavrhl Boha-Krále, Bůh jim vybral za prvního krále statného a krásného muže, Saula, z rodu Benjamin. Pokud se tento muž řídil Božími radami, jeho vláda prosperovala. Když začal jednat jako suverén, Bůh od něho odstoupil, zavrhl jej a vyhledal si jiného muže, Davida, z Judova pokolení, muže „*podle srdce svého*“ (Sk 13,22)

Po Davidovi dosedl na trůn syn Šalamoun. Do dějin se zapsal výstavbou jeruzalémského chrámu, úžasnou moudrostí a slávou, kterou mu Bůh daroval. Za vlády těchto tří králů, Saula, Davida a Šalamouna, dvanáct Jákobových kmenů bylo sjednoceno ve společné království, zahrnující údobí 120 let.

Po Šalamounově smrti, za vlády jeho syna Roboáma došlo k rozdělení jednotné říše. Deset severních kmenů postoupilo po Jeroboámovi, s hlavním městem Samaří. Na Roboámově straně zůstalo pokolení Juda a Benjamin. Hlavním městem zůstal i nadále Jeruzalém. Smutné jsou dějiny Severního království, neboť jeho obyvatelé, v čele s jejich králi, zavrhl sloužení pravému Bohu, Bohu svých otců a sloužili modlám, bohům pohanských národů. Z toho důvodu odňal Bůh od nich svoji ochranu a dovolil vyvrácení Samařské (Severní) říše a odvlčení národa do asyrského zajetí. To se stalo kolem r. 722 př.Kr., asyrským králem Sargonem V.

Poměry v Judské zemi byly o něco lepší. Většina králů Davidovské dynastie byla věrná Bohu Izraele. Ovšem i mnozí judští králové zaváděli pohanské zvyky a sloužili modlám. A lid? Ten následoval své vzory. A tak je tomu až doposud! To mělo za následek, že Bůh na obyvatele Judy dopustil podobný úděl – zajetí, odvlčení do Babylona. Deportace proběhla ve třech etapách: r. 597, 586 a 582 př. Kr. Jeruzalém, pýcha Židů, byl zničen, včetně Šalamounova chrámu. Jelikož byl Bůh vzhledem k Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi milostivý, způsobil židovskému národu možnost návratu do země otců. Naklonil k tomu perské krále: Cýra, Daria a Artaxerxese. (536, 519, 457 př. Kr.) Tuto příležitost využilo jen málo Židů. Navrátilci byli vedeni Ezdrášem, Nehemiášem, Zorobábelem a veleknězem Jozue. (Ez 2,2) Přesto, že jich byl jen malý počet, ostatky, Bůh byl s nimi. Při rekonstrukci města a chrámu jim žehnal a dílo bylo zdárně dokončeno. ■

Pokračování příště

Foto: přirat

ASTROLOGIE – BUDOUCNOST Z HVĚZD ?

MANFRED HEIDE

Od pradávna se lidstvo snažilo dávat do souvislosti postavení hvězd s funkcemi lidského života. Astrologie je prastará a setkáváme se s ní v Babylóně a v Egyptě. Spočívá tedy na staré

pohanské víře, že vše, co se děje na zemi – také osud člověka – závisí na hvězdách. Pod pojmem astrologie chápeme „výklad lidského osudu a budoucnosti člověka z postavení hvězd v okamžiku jeho narození.“ (69) Podle názoru astrologů existuje mezi makrokosmem (vesmírem) a mikrokosmem (člověkem) úzký životní vztah. Makrokosmos a mikrokosmos jsou nakonec ve své podstatě stejné. V důsledku toho musí být veškeré děje, které se odehrávají v makrokosmu, osudově podmíněné a proto také vyvolávají také odpovídající projevy v mikrokosmu. Zejména se věřilo, že mezi postavením souhvězdí a lidským osudem je jistá a bezprostřední souvislost. Odmítneme-li dnes toto astrologické učení, pak to ovšem neznamená, že bychom naprosto nesouhlasili s tím, že existují vztahy mezi vesmírem a lidstvem. Ve skutečnosti nevíme nic o tom, jak na nás vesmír působí. Poznatky moderní atomové fyziky učí o vnitřní struktuře atomů s jejich jádry a elektrony, které kolem nich krouží po zákonem vymezených drahách, a že také atomy nejsou ničím jiným, než „slunečními soustavami v malém“. Tušíme tedy, že existuje vnitřní spojení mezi tím největším a nejmenším ve vesmíru. Ale neznáme „odpovídající vztahy makrokosmu, které by působily na život a osud člověka.“ (92)

„Bez námitek můžeme přiznat, že mezi souhvězdími a Zemí existují kosmické souvislosti. Bez slunečního světla by nebyl na Zemi možný žádný biologický proces. Dále známe skutečnost, že konjunkce a opozice v konstelaci Slunce, Měsíc, Země působí různé přírodní jevy. Je známo, že příliv a odliv vznikají vlivem přitažlivosti Slunce a Měsíce. Dále také existují vztahy mezi přibývajícími skvrnami na slunci a zvýšenou dráždívaností nervového systému člověka.“ (70)

Astrologie je „projevem nedůvěry vůči Bohu“, neboť chce člověku zprostředkovat pohled do budoucnosti a na osud jednotlivce. To však Bůh výslovně zakázal. Je to jeden z největších „maskovacích prostředků satana“. Cožpak satan nemá moc nad touto zemí? Nesmíme všechno považovat za

výmysl. Jsou případy, kdy se vše ohromujícím způsobem plní. „Prorokům antikrista je dána moc konat zázraky.“ Jako křesťané bychom neměli provádět žádné okultní experimenty. Satanské mocnosti se člověka tak snadno nevzdají. Kdo má být mým rádcem? Kdo má vést můj život? Na tyto otázky odpovídá Žalm 32, 8: „*Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dám ti radu, oči své na tě obrátě.*“ Astrologie tvrdí, že hvězdopravectví je založeno na vědě. Sama však není vědou, i když se halí do jejího pláště! Nesmíme ji zaměňovat s astronomií, která je skutečnou vědou, a zprostředkovává nám poznání o nádhře hvězdného světa „*v něm se zjevující moci a moudrosti našeho Boha*“. Astrologie je odmítána jako „zcela nevědecká“ nebo jako okultní věda. „Hvězdopravectví“ je démonické, tomu odpovídá i skutečnost, že vliv souhvězdí staví na roveň Boží moci.

Církevní otec Augustin nazval astrologii „šálením nejvíce spalující mozek v jeho době“. A Luther ji považoval za „šejdířské umění“ a porušování prvního přikázání. Augustin také řekl: „*K věštci přicházíš jako svobodný muž, ale jako otrok od něho odcházíš.*“ Astrologie odděluje od Boha! Augustin považoval astrologii za dábelskou magii, která má zničit člověka. Satan se pokouší člověka k sobě připoutat, aby mezi nimi vznikla vazba. Nespokojí se s tím, že jej svede k hříchu. Dábel vynakládá vše na to, aby člověka zaslepil. Zná lidskou zvědavost, zná jeho touhu poznat budoucnost. 15 milionů lidí v SRN věří astrologii a 8 milionů z nich si podle ní uspořádává svůj život! V této souvislosti je třeba se zmínit o tom, že téměř všechny církve zaznamenávají úbytek členstva, ale okultní a magické učení a praktiky – zejména astrologie – prožívají oživení. To ovšem není nijak překvapivé, neboť záplava novin, časopisů a knih na stáncích, jakož i jisté rozhlasové a televizní pořady sytí lidi od kolébky až do hrobu horoskopy a jejich výklady“ (Faktum, č.6/1984). Tak je člověk sváděn na scestí a oklamáván!

Podle astrologického učení mají planety a znamení zvěrokruhu vliv na osud člověka. Je číhěn rozdíl mezi příznivými a nepříznivými hvězdami; např. Mars a Saturn působí škodlivě, Venuše a Jupiter jsou příznivé planety. „Výpočty astrologů spočívají v tom, že propočítávají a vykreslují schématický obraz hvězdné oblohy s tzv. „12 zvěrokruhy“, planetami a s odpovídajícími „systémy domů“ a „magnetických polí“ na základě hodiny nebo dne narození, vytváří tzv. horoskop. Toto astrologické rozdělení však postrádá jakýkoliv vědecký podklad; bylo prostě převzato od babylonských astrologů společně s jejich výklady. Všechna nebeská tělesa jsou dávana do souvislosti s povahou člověka, se všemi jeho životními projevy a prostředím. Osud člověka se dá předem poznat podle pevně stanovených pravidel výkladu, stejně tak jako z protichůdného postavení planet a jejich vzájemného působení.“(76)

Není pošetilé věřit, že hvězdy řídí náš život? Nás nebeský Otec, který stvořil i hvězdy, drží náš život ve svých rukou. Astrologie dnes prožívá stále mohutnější „vzkříšení“, pozoruhodnou renesanci, přestože byla již dávno na počátku minulého století překonána jako pověra. Nyní téměř všechny noviny a ilustrované časopisy otiskují horoskop, astrologický kalendář. A kolik astrologické literatury je v obchodech! Ve velkém množství jsou prodávány astrologické časopisy. Mnoho lidí, kteří se považují za vzdělané, sedlí astrologii na lep a před určitým jednáním se doptávají, jaký je „kalendář biorytmů“. Zejména povážlivé je, že na základě astrologie jsou dokonce určovány „diagnózy chorob“. Je vidět, jakým způsobem se dají lidem z kapsy tahat peníze!

Astrologie má magickou přitažlivost, která působí na stále větší počet lidí, i když mnozí z nich si to nechtějí přiznat. Před časem jsme dokonce měli „astroshow“. Neexistuje téměř žádný časopis nebo jiné periodikum, které by nedopřálo svým čtenářům pohled do kosmických tajemství. Často je možno denně se podílet na tajuplném vědění proslulých astrologů světa. Je to jen společenská hra? Nebo přece jen „něco“ na tom může být?

Používání zvířetníku pro horoskop, co nejostřeji odmítl Jan Kepler: „Astrologové vymysleli rozdělení nebe do dvanácti domů právě za tím účelem, aby mohli nejrůznějšími způsoby odpovědět na všechno to, co člověk chce vědět. Já však považuji tento způsob za špatný, pověřený, věštecký a za přívěšek arabské sortilegie (vykládání osudu).“ (64)

Jako křesťané smíme říci: Nejsou to hvězdy, které řídí náš život, nýbrž Bůh, jenž panuje nade vším! Astrologické rady přivádějí člověka k absolutnímu nevolnictví a zapřičiňují ochromení vlastní svobodné vůle; dochází ke stále narůstající autosugesci. Prostřednictvím závislosti na horoskopu se člověk pozvolna dostává do područí strachu; dostavuje se strach z rozhodování, přicházejí deprese. Závislost na horoskopu může působit na člověka jako neodolatelná moc. Astrologická pověra je dnes daleko horší než cokoliv jiného! „Astrologie stojí v příkrém rozporu s biblickou vírou a je pohanským, Bohu nepřátelským, protikřesťanským náboženstvím hvězd, za kterým stojí spiritistismus a věštění.“(76)

Upíšeme-li se astrologii, pak hluboce zapůsobí na náš osobní život. Také „zábavné“ obírání se astrologií v sobě skrývá nebezpečí, neboť základy astrologie tvoří náboženské představy. Kdo se jí zabývá, ten se dostane do omamného zajetí démonických sil.

Příliš mnoho lidí je ovlivněno zlořádem astrologie a věří v působení planet na duševní život každého člověka. Kdo čte denně horoskop, snad zpočátku jen pro zábavu, bude mu nakonec věřit stále více. Jako mor se prosazují horoskopy v novinách a časopisech. Denně je čtou milióny lidí, kteří věří, že daný zvířetník je pro jejich osud rozhodující.

Úkolem nás křesťanů je, abychom jasně poukázali na nebezpečí této bludné víry, neboť každý vyklad z hvězd bude Bohem potrestán jako modloslužba a popírání Boha. „Hleděl-li jsem na světlost slunce svítícího, a na měsíc spanile chodící, tak že by se tajně dalo svěsti srdce mé, a že by líbala ústa má ruku mou? I toť by byla nepravost odsudku hodná; neboť bych tím zapíral Boha silného nejvyššího“ (Job 31,26-28).

Podle orientální víry v hvězdy měla hvězda, která vycházela v den narození, ovládat člověka jako Bůh až do těch nejmenších detailů. Měla působit na schopnosti a sílu, způsob života, charakter a tělo novorozence. Proto Bůh prostřednictvím Mojžíše, pod trestem smrti, vážně varoval lid Staré smlouvy před tím, „Ani pozdvihuj oči svých k nebi, abys, vida slunce a měsíc, i hvězdy se vším zástupem nebeským a ponuknut jsa, klaněl bys se jim a sloužil bys jim...“, a tím nesloužili jiným bohům. (5M 4,19; 17,2-5) Má to svůj význam, že Bůh stvořil hvězdy teprve 4. den stvoření země. Měly sloužit, k „oddělení dne od noci a být na znamení a rozměření časů, dnů a let“. (1M 1,14). Tím je naznačeno postavení Země, jež mělo převyšovat postavení hvězd, neboť na tuto zemi přišel „Syn člověka“, aby přivedl lidi prostřednictvím sebeobětování na kříži na místo, které pro ně Bůh určil.(76)

Podle Božího slova mají hvězdy:

- vyprávět o cti a slávě Boží Boha chválit: Ž 8, 4; Ž 19,1; Ž 148, 3
- dokazovat Boží moudrost a Jeho velkou sílu: Ž 147, Izajáš 40, 26
- posílit lid v jejich víře ve Stvořitele a v daná zaslíbení: 1M 15, 5; 5M 1,10. Jeremjáš 33, 22
- sloužit jako symboly: Daniel 12, 3 Genesis 37, 9; Zjevení Janovo 1
- být znamením Božího soudu: Joel 2, 10; Mat 24,29

Naproti tomu nám Bůh zakázal, abychom se pomocí hvězd dívali do tajemství budoucnosti. Věřící člověk se také nemá jako pohané obávat znamení na nebi: „Cestě pohanů neučte se, aniž se znamením nebeských děste, neboť se jich děsí pohané.“ (Jer 10,2) Tzn. nemáme se chovat jako lidé, kteří si zhotovují horoskopy a pokoušejí se vyčíst svůj osud a svou budoucnost z hvězd. Bůh nás před tím varuje!

Bůh zná skrytá nebezpečí astrologie, věštby a vykládání znamení. Tímto způsobem se nemáme dozvídat o své budoucnosti. U Iz 8,19 čteme: „Jestliže by vám pak řekli: Dotazujte se na hadačích a věštčích, kteříž šeptají a šveholí, rcete: Nemá-liž se lid na Bohu svém dotazovati?K mrtvým-liž místo živých má se utíkati?“

Hvězdoprapectví společně s věštěním vzdaluje člověka od Boha. Kdo jde po cestě závislosti na hvězdách, ten se dostane pod nebezpečnou moc satana. K tomu čteme v 3M 20, 6: „Duše, kteráž by se obrátila k hadačům a věštčům, aby smilnila, postupujíc po nich: postavím tvář svou proti duši té, a vyhledám ji z prostředku lidu jejího.“

Učení o „astrologickém uspořádání (rozdělení) času“ bylo vytvořeno před 4 000 – 5 000 léty kaldejskými a babylonskými modlářskými kněžími. Přestože v mezidobí prodělalo mnohou proměnu, zakládá se dnešní astrologie více či méně na těchto starých základech. O jejím křesťanském původu nemůže být ani řeči.

Jako zvěrokruh se označuje dráha, kterou projde Slunce během roku. Zvěrokruh je rozdělen do 12 úseků. Toto dělení je zcela svévolné a nedá se ničím zdůvodnit.

Kaldejští dávali tyto dílčí úseky nebeské sluneční dráhy do souvislosti s náboženskými symboly svých model a bohů. Vyhledali si určitou skupinu hvězd, která dala pomocí pomyslných spojovacích linií obraz

Iva, a nazvali tuto část „hvězdným obrazem Iva, pro štíra byl vyhrazen jiný díl nebe, kde bylo možno najít takové seskupení hvězd, které se podobalo štíru. Oněch 12 zvěrokruhů nejsou tedy skutečné obrazy, nýbrž jen myšlené symboly, které měly mít své místo na nebeské klenbě. Ve skutečnosti tyto obrazné zvěrokruhy vůbec neexistují. Astrologové patří k modloslužebným hříšníkům. Astrologie není pouze hříchem proti Bohu, nýbrž lidé, kteří se tímto zabývají, se dostávají do závislosti na zlu. (44) Kněží pohanských národů používali astrologie, aby často vědomě ovlivňovali krále a národy a určovali své představy. Také izraelští králové se dali často přes přísné Boží zákazy svest k tomu, že zavedli pohanskou modloslužbu hvězdám a hvězdopravectví, a astrologů se ptali o radu, což pokaždé mělo za následek, že Boží lid byl postižen přísnými soudy. (2Král 17,16; 21,3; 23,4-5; Jer 19,13; Sof 1,5; Amos 5,26; Skut 7,43) (76) Bůh kdysi vyhnal Kananejské z jejich země kvůli kouzelnictví, volbu šťastných a nešťastných dnů a výklad znamení. Jak obyvatelům Babylonu, tak také všem hvězdopravcům je oznámen hrozný soud: „Ustáváš s množstvím rad svých. Nechat se nyní postaví hvězdáři, kteříž spatřují hvězdy, a oznamují na každý měsíc, a vysvobodí tě z toho, což přijítí má na tě. Aj, jako pleva jsou, oheň popálí je, nevyčvátí ani sami sebe z prudkosti plamene; žádného uhlí nezůstane k zhřívání se, ani ohně, aby se mohlo posedětí u něho.“ (Iz 47,13-14)

Ve Zjevení 18,2-3 čteme: „I zkrík silně hlasem velikým, řka: Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem dáblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého pťactva nečistého a ohyzdného. Nebo z vína hněvu smilstva jeho pili všickni národové, a králové zemští smilnili s ním, a kupci zemští z zboží rozkoší jeho zbohatli.“

V astrologii je nebezpečná a ořesná nesmyslnost, kterou se člověk dostává do závislosti na dábelských vykladačích budoucnosti; brzy se stane, že nedokáže prožít ani jednu radostnou chvíli a natrvalo si odnáší škody na zdraví. Astrologie představuje tu nejtemnější formu pověry! Je strašné, jakým způsobem se ubozí lidé dostávají pod její temnou moc. Člověk se stává otrokem předpovědi, která je mu dána. Obírání se astrologií otravuje duši a rozum, není tedy nijak nevinné! Tedy: ruce pryč od astrologie!

Pod výmluvnými pojmy a vědeckým nátěrem s názvem „esoterická věda“ (esoterický znamená dle slovníku: „určený jen pro vybraný kruh zasvěcenců“) je nabízena literatura, která má odhalit závoj z budoucnosti tajuplného „hokuspokusu“. Nezapomínejte se knihou, jako je „Karma, osud, kosmický řád“, ve které je napsáno: „Člověk zde není náhodou a jen pro jeden život, nýbrž přichází z dálav a jako úvodní bilanci tohoto života přináší odtud konečnou bilanci – součet svého předchozího života. Jako každá správná bilance obsahuje tato svá aktiva a pasiva. Pro obojí jsem získal pravé nové poznání z písmem svého jména a dávám tím návod, který pochází skutečně z hlubin bytí, jak uspořádat nastávající osudy. To však není totožné s mým učením kabalagramu, nýbrž je koncipováno výlučně k poznání daného zatížení karmou a jak jej zvládnout“. Dr. Edward Bach, tvůrce květinové řeči, vysvětluje ve své knize: „Nemoc je ve své podstatě výslednicí konfliktů mezi duší a myslí a nemůže být nikdy vyhlazena jinak než pomocí spirituálního a mentálního úsilí. Ukazují vám nejen na druhy konfliktů, nýbrž také na nutné cesty, jak je vymýtit.“ (75)

V dalším novém vydání se píše: „Vykládání karet tak jako nikdy, to je ta nová kniha, kterou vám doporučuji k zotavení, uvolnění a poučení,

jak zacházet s vašimi hlubinnými vrstvami. Tato kniha je opět pravou KOWA s absolutně novým přístupem k této prastaré magické hře. Každá karta má svou vlastní záři, ale je také ve vztahu k astrologii, a rovněž i k čínskému, mnou absolutně nově interpretovanému I ging. To je něco pro esoteriky, kteří kladou důraz na úroveň. Je to kniha, která svými 300 stranami skýtá daleko více, než je její cena 75 marek. Této koupě nebudete litovat, pokud máte jen trochu vztah k magickým oblastem života.“ (75)

Vykládání karet je „jednou z mnoha masek, za kterými se skrývá satan.“ Je úděsné, kolik lidí si vykládá karty. Chtějí vědět, co přinese budoucnost, jaké rozhodnutí mají učinit, nebo zda je radno učinit to či ono... Je skutečností: Kdo si vykládá karty nebo si je dá vyložit, ten se dostane do neblahé závislosti. Během času se člověk stane neschopným učinit samostatně rozhodnutí, aniž by se předem nezeptal karet. Proč se chcete tázat karet? Jak to přece řekl Hudson Taylor? „Proč se mám ptát bezmocných lidí, když existuje všemocný Bůh?“... Vykládání karet je zločin na Božím majestátu, a urážkou Boha. Proč má být vykládání karet hříchem? Kdo vykládá karty nebo si dá karty vykládat, ten se neobrací k Bohu, nýbrž k ďáblu. Nehledá pomoc u Boha ale u jeho protivníka.“ (44)

V současnosti to nejsou pouze křesťané věřící Bibli a evangelisté, kteří vytáhli do boje proti astrologii. Také v oblasti medicíny a psychologie začínají budit pozornost lidé poškození astrologií. Vedoucí lékař Dr. Schrank z Wiesbadenu píše o psychologii astrologické pověry: „Jak nebezpečně působí astrologie, to dokazuje skutečnost, že následkem jejího vlivu můžeme mezi citlivými lidmi pozorovat těžké duševní poruchy, úzkostné stavy, zoufalství a rozervanost. Astrologie ochromuje iniciativu a schopnost posuzování. Ohlupuje, oplošťuje a uniformuje osobnost tak, že se z ní stává přívrženec podzemního hnutí s oploštělým duchem.“ (71)

Nepouštějme se tedy do „nevinné“ vypadajících věcí! Prchejme před nimi; neboť jsou ohavností před Pánem, jak čteme v 5 M 18. kapitole.

Je na pováženou, že se mnozí „vědci vědomě nebo nevědomky stávají ručiteli pověry“ (152), že velké procento našich spoluobčanů je přesvědčeno o tom, že budoucnost se dá předpovídat, čímž stále více lidí propadá spiritismu.

Dědičné sklony však jsou zcela nezávislé na horoskopu. Podle Prokopa horoskopu odporuje veškeré učení o dědičnosti. „Sledujeme-li osud jednovaječných dvojčat, což dnes patří ke stálému úkolu biologů zabývajících se dědičností, pak zjišťujeme, že jejich život probíhá zcela odlišně a hvězdy na ně vůbec nepůsobí...“ Dvojvaječná dvojčata často zvláště zřetelně ukazují, že vzdor stejnému datu narození mají různé osudy, takže horoskop stanovený při jejich narození musí být nesprávný. (152)

Považme, že nabídka satana je velká. Slovo Boží hovoří velmi jasně o moci temna a také velmi jasně ukazuje na okultní praktiky. Satan chce přirozeně zůstat nepoznan. On nenávidí světlo, jak praví Bible.

„Protož vy“, tak čteme u Jer 27,9.10 „neposlouchejte proroků svých, ani hadačů svých, ani snů svých, ani planetářů svých, ani kouzelníků svých, kteříž mluví vají k vám, říkajíce: Nebudete sloužiti králi Babylonskému. Nebo oni vám lež prorokují... abyste zahynuli.“

Bludné cesty ke zdraví, M.Heide, Jupos

Magie v náboženském oděvu

JAROSLAV JUŘICA

Sean Sellers je nejmladším člověkem v cele smrti v americkém státě Oklahoma. Křesťanský autor Jerzy Johnson s ním udělal ve věznici interview. Sean popsal svůj strašný čin těmito slovy: „Přesně si vzpomínám, jak jsem vstoupil do ložnice svých rodičů. Oba leželi v posteli a spali. Vytáhl jsem revolver, namířil na otcovu hlavu a vystřelil. Ihned nato jsem vystřelil do matčiny hlavy. Její tělo se ještě cukalo, proto jsem vystřelil ještě jednou. Opustil jsem pokoj a šel jsem se osprchovat. Pak jsem se znovu vrátil do ložnice rodičů a rozsvítil jsem. Matka měla díru v obličejí, z které vytékala krev na postel. Při pohledu na mrtvá těla jsem pociťoval velké vnitřní ulehčení. Začal jsem se smát, vešel jsem do svého pokoje, oblékl jsem se a šel navštívit přítele.“

Proč mladík zastřelil své rodiče s klidnou duší a odešel se smíchem? Co se odehrává v takovém mozku? Sean dal jasnou odpověď. Řekl, že jako teenager byl dlouho zapleten do satanismu. Říká: „Věřil jsem, že ne Bůh, ale satan mě má rád. Pokládá jsem zlo za dobro a dobro za zlo. Občas jsem se ptal sám sebe, zda je to správné. Byl jsem zmítán sem a tam. Nakonec jsem byl přesvědčen, že to, čemu věřím a co dělám je správné. Od té doby jsem se zabýval jen okultními praktikami. Pentagram (pěticípá hvězda), magické kruhy a různé amulety mě měly chránit před démony. Stále hlouběji jsem se dostával do filozofie, která zaměňovala dobro se zlem. Démony jsem pak považoval za své přátele, i když jsem vnitřně cítil, že jsou to moji nepřátelé. Začal jsem se zabývat duchy a zval jsem je, aby působili v mém životě. Také to udělali a já jsem pozoroval vnitřní změny. Bylo to jako exploze, která ve mně zničila všechno dobré.“

Když slyšíme takový životní příběh, pak se ptáme, proč se lidé oddávají podobným praktikám? Jak přijdou na nápad modlit se k satanovi a dokonce mu obětovat lidské životy? Další Seanova výpověď to objasňuje.

„Ačkoliv jsme stále prováděli okultní rituály, měli jsme neustále pocit, že jsme nedosáhli toho, po čem jsme toužili. Chtěli jsme mít moc nad věcmi i lidmi. Ale samotné vyvolávání démonů nás nedovedlo blíže

k cíli. Pohrdali jsme Božími zákony, abychom tak ukázali věrnost satanovi. Nic nám nebylo svaté. Jediné přikázání, které jsme nepřestoupili bylo „Nezabiješ“. Vraždou jsem mohl satanovi dokázat, že stojím na jeho straně.“ (Citáty z knihy Dark Tunhels and Bright Lights by Pacific Press Publ. Ass, Boise, USA)

O co se satan v nebi snažil? Získat neomezenou moc. To bylo i Seanovou hnací silou. Jen jeho? Zdá se, že přání mít moc, je tou „červenou nití“, která budí touhu navázat spojení s démony, s pohanskými zvyky, s magií a se spiritismem. Co slibují člověku tyto okultní prvky? „moc, úspěch, radost ze života“, a to vše rychle a bez námahy. Mnoho lidí si myslí, že okultismus vyřeší jejich problémy. Proto magie a spiritisté vtahují stále více lidí do svých osidel. Tito lidé vědí, že přes okultismus nevede cesta k životu věčnému, ale ho mýjí.

Všechny nové pohanské kultury (New Age, spiritismus, satanismus atd.) se schovávají pod pláštěm náboženství. Jejich nabídka je široká: např. mají své rituály, nabízejí kamen či krystaly, které jsou-li správně vybrány, mohou uzdravovat. Léčitelé se odvolávají na „staré moudrosti.“ Nakonec se modlí k satanu a dostanou co chtějí. (Viz hudební skupina ABBA a jiné, více v šestém čísle roku 2005).

Jaké stanovisko zaujímají bibliční proroci? V jejich době uctívaly všechny národy kolem Izraele bůžky zhotovené vlastníma rukama. Byli různí a odpovídali životním potřebám lidí. Jeden byl např. patronem dobré úrody, jiný vedl k vítězství ve válce, další dával zdraví atd. Tak vypadalo tehdejší náboženství. Starozákonní proroci poznali, a proto také ukázali jasné hranice mezi modloslužbou a službou pravému Bohu.

Chceme-li shrnout, co říká Bible o modloslužbě, pak je to toto: „Nesnaž se získat moc tajemnou silou! Skutečná moc pochází jen od Boha, a ne z temných pramenů!“

Cesta k pravému duchovnímu životu nevede přes New Age, přes novopohanské kultury nebo magii. Takové zkratky vedou do slepé ulice pověr, či přímo k satanismu. Nedejme se oklamat. Jen jediná cesta vede k životu. Ježíš Kristus. Bůh chce, abychom šli touto cestou. ■

Boj kultur

Stále před námi vyvstává otázka o úloze náboženství v nenávisti muslimů k západnímu světu? Jde jen o několik pomatenců islámských extremistů anebo je problém v samotném islámu?

Jeden bývalý muslim, který se stal evangelistou v jedné protestantské církvi, řekl: „Potenciálním teroristou není to muslim ani Arab, ale je to s určitostí náboženství islám.“

V koránu jsou jednoznačné verše, které říkají, že při rozšiřování a obraně Islámu, může být zásadně použito násilí i zbraní. Je to trvale platná část koránu. V Sure 9, verši 41. najdeme tato slova „Usiluj vším co máš i svou krví o následování Alláhovy cesty...“ Na jiném místě se píše: „Přikazuje se vám bojovat (proti nevěřícím), ačkoliv je to v rozporu se zákonem.“ (Sure 2,216). Řečeno jinými slovy: „K přesvědčování je nejdříve zapotřebí použít nenásilnou cestu. Není-li možné korán rozšiřovat nebo ho bránit bez násilí, pak je Džihád, svatá válka, cesta ozbrojeného boje zcela legitimní.“

V prvním století se islám rozšiřoval výlučně válkami. Mnoho křesťanů ale dobrovolně konvertovalo k islámu. Proč? Zřejmě se jednalo a jedná jen o křesťany podle jména. Jestliže křesťan nemá přímé spojení s Kristem, pak je vnitřně prázdný a hledá jiné poznání. Islám se pro něho stane přitažlivým.

Obrátí-li se někdo ze západního světa k islámu, tak se setká jen s tázavými pohledy spoluobčanů. Nic víc se nestane.

Zcela opačný účinek má, když někdo přejde z islámu k jiné církvi. Tito lidé se nemohou veřejně přiznat ke svému obrácení, protože se bojí, že budou zabití. Často se stávají mučedníky. Západní svět tuto skutečnost ignoruje.

V řečtině slovo mučedník, jednoznačně znamená svědek. V prvních letech bylo křesťanství ztotožňováno s vydáváním svědectví o Bohu. V tomto pohledu křesťanství mnoho zameškalo.

Islám je dnes nejrychleji rostoucí náboženství. V Německu a Rakousku je početně hned za katolickou a evangelickou církví a je považován za reálnou hrozbu křesťanskému světu. Často se s islámem setkáváme jako se symbolem teroru, černě zahalených Hamásových bojovníků, nebo se soudy Šaria. Jestli se s islámem potkáme v jeho radikální, nebo jiné podobě, vždy musíme k němu

zaujmout stanovisko, protože jednou může mít paralelní společenství převahu.

Jeden šach a kazatel Džihádu v Bejrútu se vyjádřil po bouřích islamistů proti karikaturám Mohameda těmito slovy: „Nyní konečně vidíme, jaký dar nám ve skutečnosti Dánové dali. (jedná se o karikatury Mohameda) Probudili spícího obra. Obra jménem Islám. Ani netušíte, jak je velký.“ ■

Pokračování příště.
Jaroslav Juřica

Foto: Corel